

SONSUZLUĞA

BİR BAKIŞ

Bir adamın ölüm ötesi yaşam öyküsü

Ian McCormack'in Öyküsü

Jenny Sharkey tarafından söylenmiş gibi

Türkçe Çeviri: C.J.Sağlam

SONSUZLUĞA

BİR BAKIŞ

Bir adamın ölüm ötesi yaşam öyküsü

Ian McCormack'in Öyküsü

Jenny Sharkey tarafından söylenmiş gibi

Çeviri: C.J.Sağlam

www.gospelmedia.se

SONSUZLUĞA BİR BAKIŞ
Ian McCormack'ın Öyküsü
Jenny Sharkley tarafından söylenmiş gibi
Telif Hakkı © 2008 Jenny Sharkley

Gospel Media Sweden
tarafından sürümü yayınlanmıştır
www.gospelmedia.se

Birleşik Krallıkta Dağıtım:
Manna Christian Centre
Streatham
Tel: 020-8769-8588
E-mail: mannabookshop@btconnect.com
Online alışveriş: www.mannachristiancentre.co.uk

Tüm kutsal alıntılar aksi belirtilmediği sürece Kutsal Kitap'tan alınmıştır; Yeni Uluslararası Sürümü. NIV. Telif Hakkı 1973, 1978, 1984 Uluslararası İncil Toplumu.

Kapak: Eduardo Souza, www.snilleblixstar.se
ISBN: 978-91-85853-53-3
İkinci Baskı.
2010'da Scandbook, İsveç'te basılmıştır.

Bu eserin telif hakkı vardır ve yayıncının izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Önsöz	
1. D.A.T	1
2. Kutu Denizanası	4
3. Dayanma Gücü Sınavı	8
4. Tanrı'nın Duası	12
5. Son Kurtuluş	15
6. Karanlık	18
7. Işık	20
8. Sevgi Dalgaları	22
9. Kapı ve Karar	24
10. Geri Dönüş	26
11. Yeni Bir Işıkla Görmek	28
12. Senin İçin Şimdi Ne?	32
Notlar	

Bu kitap, 'Babayla' evlerine daha
kavuşamamış genç ve yaşlı
tüm çocuklara atanmıştır.

'Tanrı'ya güven; Bana da güven.
Baba'mın evinde yer var.
Öyle olmasaydı sana orada bir yer
hazırlayacağımı söyler miydim?
- Yuhanna'da İsa 14:2

ÖNSÖZ

Ian McCormack'ın öyküsü son derece dokunaklı ve tamamen güvenilirdir. Ian'ın öyküsüyle aşına olmama rağmen, bu kitapçığı okuduktan sonra kendi kendime hayatın nihai amacını ve kendi hayatımın kaderini soruşturmaya başladım.

Ben, tecrübeli bir pratisyen hekim olarak, Ian'ın kutu denizanalarından sokulmasından sonra meydana gelen ölümünden hiçbir şüphem yoktur. Kutu Denizanası dünyanın en zehirli hayvanlarından biridir. Ölüm, bu denizanalarının sokmasından beş dakika sonra gerçekleşebilir. Ölüm, beyindeki solunum merkezinin felç olmasından doğan solunum yetmezliği, ya da elektrik iletim bozuklukları yaparak ve kalp kasını felç ederek kalbe direkt olarak etki yapar. Kutu Denizanası'ndan sokulan hastalar genellikle sudan çıkmadan önce şuurunu kaybeder.

Benim fikrimce Ian McCormack, Kutu Denizanalarının salgılamış olduğu zehirden dolayı kalbinde kalp tutukluğu yaratılmıştır. Ian'ın ölümünde hiçbir suçlu olamaz çünkü hastaneye yetiştirilip anti-toksin verilene kadar bayağı bir zaman geçmişti ve bu da prognozu son derece kötü yapmıştır.

İan'ın, İsa Mesih, Cennet ve Cehennem hakkındaki açıklamaları, İncil'deki açıklamaları ile birebir uyuyor ve her doğüstü olaylar gibi, bu olayların doğruluğu, Berean'ların yaptığı gibi kutsal kitaptan kontrol edilmelidir. (Ahitler 17-:11)

İan, daha sonra 1991 yılında rütbeli bir bakan olup, dünyanın her tarafını gezerek yaşadığı tecrübeleri anlatmıştır. İan, hayattaki amacını, görebileceği kadar insanın cehenneme değil de cennete gitmesini görmesi olarak hedeflemiştir. Dürtü finansal değildir.

İan'ı duyduktan sonra, beni o kadar etkiledi ki Yakın Ölüm Deneyimleri hakkında iki tane kitap yazdım ve ben de kendim yakın ölüm deneyimleri hakkında seyahat ederek konuşuyorum. Gerçekten umuyorum ki okuyucular, cennet ve cehennemin hakikatiyle karşı karşıya gelecekleri zaman kendi kaderlerini cennette garantilemenin yanı sıra başkalarını da aynısını yapması için teşvik ederler.

Richard Kent

(Dr. Richard Kent emekli bir tıbbi doktordur ve şimdi rütbeli bir bakan makamı taşımaktadır. Ayrıca, 51 yakın ölüm deneyimi içeren ‘The Final Frontier’ ve ‘Beyond the Final Frontier’ kitaplarının yazarıdır. Okuyucular, Dr. Richard Kent, onun tescilli Birleşik Krallık Hayır Kurumu’ndan ve daha fazla yakın ölüm deneyimleri hakkında onun faaliyet gösteren websitesi’ne bakarak bilgi edinebilir: www.finalfrontier.org.uk)

*Daha fazla Kutsal Kitap Korelasyonları için lütfen kitabın arkasındaki notlar kısmına bakınız.

BİRİNCİ BÖLÜM

D.A.T

Öyle yol var ki, insana doğru yol gibi görünür, ama sonu ölümdür.

- Süleyman’ın özdeyişleri 14:12

1980’di ve 24 yaşındaydım hayatımı alt-üst edecek bir maceranın yoluna koyduğumda. Biraz para biriktirmiştim ve dünyayı gezip keşfetmek için hevesliydim. Arkadaşımla birlikte dünya malımızı satıp, sörf safari ‘sonsuz bir yaz tatili’ne’ çıkmaya karar verdik.

Ökyanus bölgesi’nde güzel bir ada memleketi olan Yeni Zelanda’da doğup büyüdüm. Annemle babam okul öğretmeniydiler ve bu yüzden sıkça taşınıyor, değişik kasabalarda kırsal bölgelere tayinleri çıkıyordu.

İki küçük kardeşim vardı ve onlarla birlikte, Yeni Zelanda çocuklarına doğal gelen sahil tatilleri ve benzeri ayrıcalıkların zevkini çıkarıyorduk. Küçük yaştan denizin hazını aldım.

Lincoln üniversitesi’nden Ziraat mühendisi olarak mezun olduktan sonra, iki yıl Yeni Zelanda süt ürünleri dairesinde çiftlik danışmanı olarak görev yaptım. Çiftçiliği seviyordum. Dışarıda çalışmayı seviyordum ve bu yüzden mümkün olduğunca dış işlerini takip ediyordum. Hafta sonlarının çoğu, dalma, sörf, trampleden atlama, ve her türlü spor takibi yapmakla geçti.

İki yıl çalıştıktan sonra bir dürtü ile seyahat etmek istedim. Yeni Zelanda’da gençlerin başka ülkelere göç edip ‘Deniz Aşırı Tecrübe’ kazanmaları sıkça rastlanır. Hoş

bir ifadeyle 'Büyük D.T' olarak adlandırılan bir fenomendir. O yüzden sörfüm koltuğumun altında yola çıktım.

(İlan'ın pasaport fotoğrafı ve mühürleri)

Öncelikle Sydney. Avustralya'ya uçup, doğu kıyısında, Surfers Paradise'a (sörfçülerin cenneti) sörf ettim. Hafif bir çantayla çıktığım seyahatte bulabildiğim en ucuz yerlerde kaldım. Günlerimi Dee Why, Fosters, Lennox Heads, Byron Bay ve Burleigh Heads'de iyi dalgalar yakalayarak geçirdim.

Orta Avustralya'dan otostop çekerek Darwin'e, oradan Bali-Endonezya'ya gittim.

1

Kuta Reef'te sörf'ten sonra şansımı, inanılmaz bir sol resife kırığı olan Uluwatu'da

denedim. Ayrıca, karadan Java'ya doğru devam etmeden birkaç Hint ve Budist tapınak yerleri ziyaret ettim. Asya'nın içinden geçen seyahatim boyunca insanlar sıkça Hıristiyan olup olmadığını sordular. Beyaz tenli ve Avrupa kökenli olduğumdan herhalde. Bu soru bana meydan okudu çünkü Hıristiyan bir aile ile büyüdüm fakat Hıristiyan'ım diyebileceğimden emin değildim. Anglikan olarak büyütülmüştüm ve Church of England'a (İngiltere Kilisesi'ne) gidiyordum. 14 yaşına kilisede onaylanmışım. Çocukken dua eder 'Pazar okulu' ve 'Gençlik Grubu'na katıldığım halde Tanrı ile özel bir tecrübem olmamıştı. Onu tanıdığımı hissetmiyordum.

Kilisede onaylandığım gün hayal kırıklığı ile çıktığımı hatırlıyorum. Hiçbir şey olmamıştı - bu dini törene katılmam, hiçbir şeyi değiştirmemişti. Kalbim sorularla doluydu. O yüzden anneme 'Tanrı seninle hiç özel olarak konuştu mu?' diye sormuştum. Annem bana doğru dönüp, 'Tanrı konuşuyor ve o gerçektir' dedi. Zor bir gününde Tanrıya nasıl yalvardığını ve onun cevap verdiğini benimle paylaştı. 'Peki, Tanrı benimle neden hiç konuşmadı' diye sordum. Cevabını çok iyi hatırlıyorum: 'Çoğu kez mütevazı davranmak için bir felaket yaşamamız gerek ki Tanrı'ya yönelelim. İnsanoğlu tabiat olarak çok gururludur.' Annemin cevabına itiraz ettim, 'Ben öyle bir insan değilim, gururlu değilim.' Ama şimdi düşündüğüm zaman çok gururluydum.

Annem, 'seni kiliseye gelmen için zorlamayacağım, ama bunu hep hatırla. Hayatta ne yaparsan yap, nereye gidersen git, Tanrıdan ne kadar uzaklaştığını düşünsen bile hep hatırla; başın dertte ve yardıma muhtaçsan, tüm kalbinle Tanrı'ya yalvar, o seni

duyacaktır. Gerçekten duyup seni bağışlayacaktır.' O kelimeleri hatırlıyorum. Beynime kazınmışlardı. Ama karar vermişim. İkiyüzlü davranmaktansa kiliseye gitmeyecektim çünkü gerçekten Tanrı'yla bir deneyimim olmamıştı. Hıristiyanlık benim için sadece dindi ve ilişkiden yoksundu.

Yolculuğuma, tanıştığım Hollandalı bir bayanla, Java, Singapur, Tiomen adasından Malezya'ya, oradan da Kolombo-Sri Lanka'ya giderek devam ettim. Oraya vardıktan sonra sörf Arugum Körfezi'ne doğru yol aldım. Bir aylık inanılmaz dalgalardan sonra, vize sürem dolduğu için Kolombo'ya döndüm.

Kolombo'da, bana evlerini açıp aile hayatına devam eden Tamil'li insanlarla arkadaşlık kurdum. Onlarla kaldığım bir dönemde hep birlikte Katragarma'nın saklı kentine gitmiştik. Bu kutsal Kent'te ilk doğüstü tecrübemi yaşamıştım. Oyma bir puta bakarken gerçekten dudaklarının oynadığını gördüm. Şahit olduğum bu olay beni derinden rahatsız etmişti ve kentten olduğunca çabuk ayrılmak istemiştım.

Tamil arkadaşlarımla kaldığım sürece, evin Put'u fil Garneş'e yemek sunmaları dikkatimi çekti. Zaman zaman onu giydiriyor, zaman zaman da ona süt veya su banyosu yapıyorlardı. Bir insanın taştan yapılmış bir Put'un İlah olabileceğine inanması bana tuhaf geliyordu. Lakin bir gün taştan yapılmış o heykele bakarken, ondan şeytanı ama güçlü bir varlığın yayıldığını hissettim. Beni şaşırtmış ve korkutmuştu. Derken aklıma bu kelimeler geldi. 'Benden başka İlahın olmayacak ve Oyulmuş suret veya putların önünde eğilmeyeceksin.' Anında bana bildik gelen bu kelimeleri taa eskiden Pazar okulunda duyduğum kutsal kitaptan, (Mısır'dan çıkış 20; 4-5) on emirden biri olduğunu anımsadım. Kendimce, 'Hayatın Anlamı'nı bulmak için yolculuğa çıkmıştım. Bazen,

2

kendimi ateist, bazen de 'Özgür düşünceli' olarak düşünüyordum. Yaşadıklarım bana

doğüstü şeyleri düşündürüyordu ama anlam verecek kadar anlayışım yoktu. Hayatın sunduğu her şeyi tecrübe etmek istiyordum ve o zamanki felsefem hayatı yaşayabildiğimce dolu dolu yaşamaktı. O yıllar saat takmıyordum. Zamansız bir kuşakta güneşin doğuşu ve batışında yaşadım.

Sonunda Arugum Körfezi'ne döndüğümde, 27 metrelik 'Constellation' adlı bir yelkenli gemide tayfalık görevi beni heyecanlandırmıştı. Sri-Lanka'dan gece yarısı Afrika'ya gitmek üzere yelken açtık ve yirmi altı gün sonra Morityus Adası'nda Louis Harbour Limanı'na vardık.

Birkaç haftamı Morityus'da, Tamarin körfezi'nde yerel Creole balıkçı ve sörfçülerle geçirdim. Haşış (esrar), aramızda ortak bir bağ kurmuş, beni hayatlarına dâhil edip dış resiflerde gece dalmayı öğretmişlerdi.

Sahil Resmi

Gece dalışı inanılmaz bir tecrübedir. Kerevit balığı gece çıkıyor ve su altı feneri ile onu kör edip kolayca avlayabilirsin. Balıklar gece uyuyor o yüzden sadece yemekte hangisini istediğine karar verip zıpkınlamak kalıyor. Harika bir spordu ve yakaladıklarımızı yerel turist oteline satıyorduk.

Tamarin'in hızlı sol resif kırığında birkaç hafta kalbim hoşnut sörf yaptıktan sonra param bitmek üzereydi. O yüzden Güney Afrika'ya doğru yol alıp rüzgâr sörfü ve su-kayağı dersi vermek için iş buldum. Bunu yapmam için bana ücret ödemeleri aslında şaşırtıcı! Jeffrey's Bay ve Elands Bay'de sörf yaptım ve Güney Afrika'nın birkaç dünyaca ünlü yabanıl muhafazasını ziyaret ettim.

Arzum, Afrika karasından gezerek Avrupa'ya geçmekti, lakin planlarım Yeni Zelanda'dan küçük kardeşimin evlilik hazırlığı haberi ile tamamen değişti. Düğününde bulunmak istiyordum o yüzden Yeni Zelanda'ya Reunion Adası, Mauritius ve Avustralya'dan geçerek gitmeye karar verdim.

Reunion'da verdiğim mola sırasında adı St. Leu olan inanılmaz bir sörf kırığı bulup kendime fevkalade dalgalar aldım. Sonra Mauritius'a doğru devam ettim. Mart 1982 idi ve neredeyse iki yıldır yolculuk yapıyor çoğu kez sahil kenarlarında, çadırda göçebe gibi yaşıyordum.

3

İKİNCİ BÖLÜM

KUTU DENİZANASI

Henüz döl yatağındayken gözlerin gördü beni; Bana ayrılan günlerin hiçbiri gelmeden. Hepsi senin kitabına yazılmıştı- Mezmurlar 139:16 (Zebur)

Tekrar Mauritius'ta birkaç haftalığma ev kiralayıp, Creole arkadaşlarımla sörf ve gece dalışı yaparak zamanımı harcadım.

Yeni Zelanda'ya dönmem için bir hafta kala bir akşam dalma arkadaşlardan biri evime gelip onunla gece dalışına çıkmamı istedi. Veranda'ya çıktım ve kocaman elektrik yüklü bir fırtınanın denizden köpürdüğünü gördüm. Beyaz şimşeklerin ışıltısı kapkara gökyüzünü aydınlatıyordu. Arkadaşım Simon'a dönüp, 'Emin misin - fırtınayı gördün mü?' diye sordum. Fırtınanın, resife birçok dalga getirip tehlike yaratacağından

korkuyordum. Ama Simon, ‘Tamamdır. Sahilden beş mil öteye gidip, resifin çok güzel bir yerinden dalıyoruz bu gece. Güzelliğine hayran kalacaksın’ dedi.

Simon

Sonunda beni ikna etti. Gece saat 11sularıydı. Takımlarımı alıp sandala atladım ve hep birlikte hareket ettik. Simon, başka yerel bir dalgıç, genç bir çocuk ve ben. Simon’un bahsettiği yere kıyıdan kürek çektik. Adadan yarım mil kadar içerdeydik. Tekne, lagünün iç kısmında duruyordu ve biz resifin dıştan denize doğru uçurumdan dalacaktık. Gerçekten Simon’un dediği kadar güzeldi.

Daldık. Ben resiften yukarıya, arkadaşlarım da aşağıya doğru gitti. Genelde birlikte takılıyorduk ama nedense ayrıldık. Karanlık suların içinde kerevit balığı ararken, fenerimin ışığı acayip bir deniz yaratığı seçmişti. Mürekkep balığına benziyordu. Merakla yanına yüzdüm ve elimi uzatıp onu gerçekten yakaladım. Dalış eldivenlerimi giymiştim ve parmaklarımın arasından denizanası gibi sıkışıp çıktı. Süzülüp uzaklaşırken, onu ilgiyle izledim. Çünkü garip bir denizanasıydı. Mürekkep balığına benzer zil şekli bir kafası vardı, ama arkası kutu şeklindeydi ve acayip şeffaf parmak gibi dokunaçları taa geriye arkasına doğru uzanıyordu. O cins denizanasını daha önce hiç görmemiştim, ama ona sırtımı dönüp kerevit arayışına devam ettim.

Kutu Denizanası

Fenerimi resife doğru yönelttiğim anda aniden ön koluma bin voltluk elektrik çarpmışçasına bir darbe aldım. Ne olduğunu anlamak için döndüm. Üzerimde yarım kol dalgıç kıyafeti vardı, o yüzden bedenimin açıkta kalan tek kısmı ön kollarımdı. Yanımdan bir şey bana sürünerek geçmişti ve inanılmaz bir şiddetle beni sokmuştu. Sanki çıplak ayak ıslak betona basıp, elimle elektrik ana hattına dayanmışım. Korku içinde gerileyip fenerimi ışığıyla onu çılgınca arayıp ne olduğunu veya nerede olduğunu anlamaya çalıştım, ama bana neyin vurduğunu göremedim.

Belki bir şey beni ısırılmıştı veya kayalardan yaralanmışım? Kan var mı diye koluma baktım, ama hiçbir şey yoktu, sadece zonklayan bir ağrı. Yapabileceğim en kötü şeyi yapıp yarayı ovaladım, bu da zehrin kan dolaşımına yayılmasına hizmet etmişti. Artık sızı biraz uyuşmaya başlamıştı, o yüzden ‘bir kerevit balığı yakalayıp geri dönerim ve teknedeki çocuğa ne olduğunu sorarım’ diye düşündüm. Paranoit olmak istemedim; Dalgıç olarak, kendi iyiliğim için panik yapmamam gerektiğini biliyordum.

Kerevit balığı yakalamaya gittim. Tekrar alta doğru dalarken birkaç dakika önce gördüğümün aynı denizanası yaratıklarından gördüm. İki tanesi yavaşça, garip, atımlı bir şekilde, uzun dokunaçları arkalarında süzülerek yanıma yaklaşıyorlardı. Gözümün kenarından dokunaçlarının kolumu süpürerek geçtiğini gördüm. Koluma dokundukları anda yine o ürkütücü elektrik çarpması ile irkildim. Suyun içinde beni neredeyse altıya vurdu. Aniden bana ilk vuran şeyin ne olduğunu anladım!

Cankurtaran tecrübemden dolayı bazı denizanelerinin inanılmaz zehirli olduğunu biliyordum. Çocukken, saman nezlesi yüzünden çok kötü alerjik reaksiyonlar yaşadım ki arı soksa ayağım balon gibi şişerdi. Alarma geçmişim çünkü bu denizaneları beni iki ayrı yerden sokmuştu. Soluk soluğa suyun yüzeyini kırıp başımı kaldırdım ve tekneyi aradım.

Fırtınanın bulutları çökmüş, her tarafı karanlık bürümüştü. Tekneyi, resifin daha ilerisinde anca seçebiliyordum. Kolumu sudan çıkarmak için arkama dayadım. Bir daha sokulsun istemiyordum. Hissettiğim korkuyu yenmeye çalışarak resife doğru yüzmeye başladım. Yüzerken sırtımda bir şeyin kaydığını hissettim ve ardından yine kocaman bir şok koluma vurdu. Baktığımda dokunaçlar üzerimden düşüyordu. Bir üçüncü beni

5

sokmuştu!

Resifi gözden kaçırmamak için fenerimi tekrar suya koyduğumda korkuma inat, fenerimin ışığı, bir çorba denizanasına doğru yöneldi. ‘Bunlardan bir teki yüzüme vurursa, asla tekneye dönemeyeceğim’ diye düşündüm. Feneri yüzüme yaklaştırıp değerimce yüzdüm. Nihayet tekneye vardığımda umutsuzca bildiğim en iyi Fransızca ve Creole’ce genç oğlana denizanelarını biliyor mu diye sorguladım. Bilmiyordu çünkü dalgıç değildi. Sadece başını sallayıp suda olan arkadaşım Simon’u işaret ediyordu. Tekrar suya atlayıp onun yanına yüzmem gerekti.

Suyun altında onu görebiliyordum, o yüzden dikkatini çekmek için fenerimi yüzüne doğru yakıp söndürdüm. Yüzeye çıktı ve hiddetle ‘Çıkmak İstiyorum!’ diye bağırıldı. Geri tekneye yüzmek için başımı suya koydum ve tam yüzümün önünde bir

denizanası daha bana doğru dalgalanıyordu. Seçmem gerekiyordu. Ya yüzüme vuracaktı ya da koluma. Kolumu kaldırarak ıstıraplı bir şok daha alırken onu yana ittim ve can havliyle resife çıktım.

Resifin üstünü iki ayak su kaplıyordu. Paletlerimle orada durup balon gibi şişmiş ve yanık izi gibi kabarmış yaralarla dolu koluma baktım. Dokunaçların sürüdüğü yerler ocağın halka elementinden yanmış gibiydi.

Yaralarımın bakarken arkadaşım Simon paletleriyle resifin üstünden yanıma yaklaştı. Tropiklerde büyüdükleri için su onlara soğuk geliyordu. O yüzden herkesin yaptığı gibi o da tam kapalı dalgıç kıyafeti giyiyordu. Önce koluma, sonra bana baktı. Soluğu kesilmiş, ‘Kaç tane?’ Kaç kez sokuldun?’ diye sordu. ‘Sanırım dört’ diye cevap verdim. ‘Görülmez, şeffaf mıydı?’ sordu. ‘Evet, öyle gözükiyordu’ dedim. Simon başını eğip küfretti. ‘Bir sokmayla sen bittin. Sadece bir’ diye tekrarladi. Feneri yüzüme doğru tuttu ve orada işin ciddiyetini okuyabiliyordum. ‘Öyleyse ben kolumda dört taneyle ne yapıyorum?’ diye sordum.

Simon’un telaşı beni de telaşlandırdı çünkü yıllardır dalıyordu ve onun deniz dünyası bilgisine güveniyordum. ‘Hastaneye yetişmen gerek’ ‘Aller, aller, vite’ dedi. En yakın hastane 15 mil uzaktaydı. Gece yarısıydı ve ben karadan yarım mil uzakta bir resifin üzerindeydim. ‘Git’ dediğini duyabiliyordum ama ben orada dururken kendimi felçli gibi hissediyordum. Beni tekneye bindirmeye çalışıyordu. O beni sürüklerken kolumun tamamen uyuştuğunu ve onu sudan çıkarmadığımı fark ettim. Tam o sırada kolumu sudan çıkarıp tekneye çekme çabasında beşinci bir denizanası üzerimden yüzerek şekli bozulmuş ön koluma bir yara izi daha ekledi.

Kalbimin içinde, ‘Bunu hak edecek ne yaptım?’ diye sorguladım. Bir film şeridi gibi günahımı hatırladım. Anında yanışımı biliyordum. Bunu hak edecek birçok şey yapmışım. Hiçbir şey cezasız kalmaz.

İki arkadaşım içinde benim de bulunduğum tekneyi resifin üstünden kaldırıyorlardı. Teknenin altı parçalanıyordu. Tahtadan bir tekneydi ve onların geçim vasıtasıydı. Bunu yapmaları için, durumun çok ciddi olduğunu biliyordum. Tekneyi lagünün içine indirip hareket etmesi için iterek yüzüyorlardı. ‘Benimle gelin!’ diye seslendim ama ‘hayır çok ağır olur. Çocuk seni karaya götürsün’ dediler. Bu genç çocuk tekneyi kıyıya direk götürüyordu.

Ateşte yanıyorum sandım. Zehri kan dolaşımında hissediyordum ve kolumun altında bir şey yumruk atıyordu. Lenf bezini darbeliyordu. Ciğerimin sağından nefes almam gittikçe zorlaşıyordu. Sağ ciğerim dalgıç kıyafetimin içinde sıkışmıştı. Sol

6

kolumla onu çözüp üzerimden sıyırdım ve halen hareket eder durumdayken pantolonumu giydim. Ağzım kurumuş, terler damla damla akıyordu üzerimden. Zehrin hareket ettiğini hissedebiliyordum. Böbreklerime darbe almış gibi sırtımda keskin bir ağrı vardı. Kımıldamamak için kendimi zorluyor, panik yapmamaya çalışıyordum. Kıyıya daha yarı yol kesmiştik ve zehir kan dolaşımında nabız atıyordu.

O geceye kadar kanımın hangi yöne doğru aktığını ne biliyor, ne de umursuyordum. Ama o an kanımın hangi yöne aktığını merak etmişim!

Zehir, sağ ayağımı uyuşturmaya başlamıştı ve yeterli sağduyumdan biliyordum ki, o ayaktan aşağıya ve tekrar yukarıya kalp veya beynime ulaşırsa ciddi bir beladaydı. Sahile yanaştıka görüntüm bulanıyordu. Bir noktaya odaklanmakta zorluk çekiyordum.

Mauritius'a Tahta Sandal

Sahile vardığımızda sal'dan çıkmak için ayağa kalktım ve sağ bacağıma bedenimin altında çöktü. Salın içindeki kerevit balıklarının üzerine düştüm. Genç çocuk şaşkınlık içinde önce bir adım geride durdu, sonra işaretle kolumu omzuna atmamı ima etti. Beni salın dışına, sonra da mercan kumun üzerine sürükledi. Ana yola kadar götürdü.

Gece yarısıydı. Etraf tenhaydı. Ne araba, ne hiçbir şey. Genç çocuğa tutunurken bu kadar geç bir vakitte oradan hastaneye nasıl gideceğimi düşünüyordum. Sağ ayağım öylesine güçsüzdü ki, asfaltın üzerine oturdum. Genç çocuk bana yardım etmeye çalıştı ama sonunda denizi işaret ederek, 'Kardeşlerim, onları almam gerek' dedi. 'Hayır. Burada kal ve bana yardım et' dedim. Onların resifin içinde yüzerek gelebileceklerini, denizanalarının resifin dışında olduğunu biliyordum. Ama gitti ve beni gecenin bir yarısında yol kenarında yapayalnız bıraktım. Umut üzerimden süzölüp gitti ve dinlenmek için uzandım.

Riveire Noire, salın durup Ian'ın bırakıldığı yer

7

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DAYANMA GÜCÜ SINAVI

Ruhum bedenimde solmak üzereyken gideceğim yolu sen bilirsin. Tuzak kurdular yolda, sağma bak da gör; Kimse benimle ilgilenmiyor, sığınacak yerim yok. Hayatımdan kimse kaygı duymuyor. – Mezmurlar 142: 3,4

Gökyüzünde yıldızlara bakarken yorgunluk üzerime çökmüştü. Tam gözlerimi kapatıp uyumak üzereyken, belirgin bir sesin bana şu cümleyi söylediğini duydum – ‘Ian, gözlerini kapatırsan bir daha uyanmayacaksın.’ Birisinin yanımda durduğunu görme beklentisi içinde etrafıma bakındım ama kimse yoktu. İrkildim ve uykuyu silkip attım üzerimden. ‘Ben ne yapıyorum? Burada uyuyamam. Hastaneye gitmem gerek. Anti-toksin almam gerek ve yardım almam gerek. Burada uyursam gerçekten bir daha uyanmayabilirim’ diye düşündüm.

Tekrar ayağa kalkmayı denedim. Bir lokantanın yanındaki benzincide park edilmiş birkaç taksi bulana kadar yolda aksamayla başardım. Topallayarak taksilere yanaşım ve şoförlere beni hastaneye götürmeleri için yalvardım. Arabalardaki adamlar bana bakıp ‘Bize kaç para ödeyeceksin?’ diye sordular. ‘Param yok’ derken aslında yüksek seste kendi kendime konuşuyordum. Bu adamlara paramın olmadığını itiraf etmenin ne kadar aptalca olduğunu sonra anladım. Yalan söyleyebilirdim ama söylemedim. Sadece doğruyu söyledim. Param yoktu. ‘Sarhoşsun, delisin’ diye güldü şoförlerin üçü de. Sırtlarını dönüp sigaralarını yaktılar ve yürüyerek uzaklaşmaya başladılar.

Ian’ın hayatı için yalvardığı benzin istasyonu

Tekrar net bir sesin ‘İan, hayatın için yalvarmaya razı mısın?’ dediğini duydum. Elbette! Hem de nasıl yapacağımı da biliyordum. Güney Afrika’da yeterince uzun bir süre kalmıştım. Zencilerin, ellerini fincanlayıp baş eğdiğini ve ‘Evet patron. Evet efendim’ dediğini gördüm.

Dizlerimin üzerine çökmem çok kolay oldu çünkü sağ ayağım zaten felç olmuş, sol ayağım ise sallanıyordu. Arabaya yaslı durduğum için sadece dizlerimin üzerine kayıp ellerimi fincanlamam gerekti. Başımı öne eğip hayatım için yalvardım. Ağlamak üzereydim. En erken zamanda hastaneye gitmezsem hiçbir yere gidemeyeceğimi biliyordum. Bu adamların kalbinde bana karşı şefkat, sevgi ve merhamet yoksa, orada gözleri önünde ölecektim.

Bu yüzden onlara hayatım için yalvarıp yakardım. İkisi yürüyüp gitti ama genç bir adamın ayakları kararsızca hareket ediyordu. Bu hareketi sanki dayanılmaz bir zaman almıştı ama sonunda gelip beni kaldırdı. Konuşmadı ama kalkmama yardım edip beni arabaya koydu ve sürdü.

Ancak hastaneye yarı yolda fikrini değiştirdi. ‘Hangi otelde kalıyorsun beyaz adam?’ diye talepte bulundu. Otelde kalmadığımı Tamarin Bay’de bir bungalovda kaldığımı söyledim. Ona yalan söylediğimi düşünerek öfkeleni - sonuçta benden para alamayacağından kuşku duydu. ‘Paramı nasıl alacağım?’ diye sertçe sordu. ‘Bütün paramı sana veririm!’ diye cevap verdim. Söz konusu hayatın olduğu zaman paranın hiçbir kıymeti yok. ‘Beni hastaneye yetiştir istediğin parayı veririm. Hepsini veririm’ dedim. Ama bana inanmadı.

Neyse, fikrini değiştirip beni büyük bir turist otelinin önüne götürdü. ‘Burada inersin; seni götürmeyeceğim’ dedi. Ona yalvardım ama uzanıp emniyet kemerimi çözdü ve kapıyı açtı. ‘Çık dışarı!’ diye bağırdı. Ama çıkamıyordum, güçbelâ kımıldanabiliyordum. Beni dışarıya itmek zorunda kaldı.

Ayaklarım kapı eşiğine takıldı. Kaldırıp dışarıya fırlattı, kapıyı çarptı ve gitti. Orada yatarken ‘Bu dünya kokmuş, ölümü, nefreti, şiddeti gördüm; bu cehennem, bu yer dünyada cehennem. Pis, hasta bir dünyada yaşıyoruz’ diye düşündüm. Tamamen ümitsizlik içinde orada yattım. ‘Hastaneye gitmeye çalışmanın ne anlamı var? Sıran geldiyse bırak gitsin, öl işte’ diye düşündüm.

Sonra dedem geldi aklıma. Birinci ve ikinci dünya savaşlarından geçmişti. Gelibolu’ya gitmişti ve Mısır’da Rommel’e karşı savaşmıştı. Bunu hatırladım ve düşündüm ki dedem iki dünya savaşından sonra baki kalmıştı ve ben onun torunu beş tane evzi denizanası tarafından sokuldu diye pes ediyordu. Onun düşüncesi cesaretimi canlandırmıştı ve yardım almak için elimden geleni yapmadan ölmeyeceğimi çözmüştüm. Hareket edebilir durumda kalan tek kolumu kullanarak kendimi otelin girişine kadar sürükledim. Işık görüyordum. Şansıma hayret, güvenlik korumaları etrafı kontrol ediyorlardı ki fenerleri, pisliğin içinde sürüklenen bana takıldı.

Bir adam koşarak yanaştı. Başımı kaldırıp baktığımda onu tanıdım. İçki arkadaşlarımdan biriydi. Adı Daniel, iri, zenci, sevecen bir adamdı. Bana koşarak yanaştığında ‘Neyin var? Sarhoş musun? Dalgada mısın? Neyin var?’ diye sordu. Kolumu göstermek için süveterimi çektim ve kabarcık ve şişliği gördü. Beni kollarına kepeçleyip koştı.

1994'de otelin dışında Ian ve Daniel

Sanki beni bir melek kaldırmıştı. İçeriye koştu, otelin havuzunu geçerek beni bambu bir koltuğa indirdi. Çin otelinin sahipleri, üç metre kadar uzakta Mahjong oynuyor, içki içiyorlardı. Turistlerin hepsi yatmıştı, bar kapalıydı ama onlar halen kumar oynuyordu.

Daniel beni oraya indirip tekrar karanlığın içine kayboldu. Önce nereye gittiğini merak ettim ama sonra, bu memlekette zenci bir adamın Çinli bir adama izin almadan konuşmadığını hatırladım. Bu Çinli adamlara kendi kendimi ifade etmeye çalışmam gerekiyordu. Kolumu sıvayıp onlara kabarık şiş uzuvumu gösterdim. 'Acilen 'Quartre Bonne' hastanesine gitmem gerek, beş denizanası tarafından sokuldum' dedim. Çince bile kullanmadım. Güldüler.

Genç adamların biri ayağa kalkıp 'Ahh beyaz çocuk, eroin sana yaramadı, Afyonu yalnızca yaşlı adamlar kullanıyor' dedi. Kolumu gösterdiğim için uyuşturucu kullandığımı sanmıştı çünkü o mesafeden kendime iğne yaptım gibi gözüküyordu.

Kendimi öfkeli ve hüsrana uğramış hissediyordum. Sakin olmaya çalıştım, çünkü fazla heyecanın zehri kan sistemimde daha hızlı yayacağını biliyordum. Sağ elim titremeye başladı. Boğumlarımın arasında acayip bir şekilde seğirip kasılıyordum. Seğirme kolumu tırmanıp yüzüme vurdu ve dişlerim çatırdamaya başladı.

Çok geçmeden bütün bedenim, her kasım seğirip ölüm sarsıntılarıyla kasılmaya başladı. Her sarsıntıyla, zehir, kaslarımın üzerindeki etkisini gösterip beni oturduğum yerden ayırıyordu. Çinli adamlar yanıma koşup, üçü beni tutmaya çalıştı. Beni kontrol edemiyorlardı; onları üzerimden atıyordum.

Bu titremeden çıktığım anda iliklerim ölümcül bir soğukla ürperiyordu. Gerçekten kemiklerimin içinde sessiz bir karanlığın sardığını görebiliyordum. Sanki ölüm yavaş yavaş üzerimden geçiyordu. Gözlerimin önünde, bedenimin ölüme gittiğini biliyordum. İnanılmaz şekilde üşüyordum.

Adamlar üzerimi battaniyelerle örtüp beni sıcak tutmaya çalıştılar. Biri toksin yuttuğumu düşünerek, boğazıma süt dökmeye çalıştı. Otelin otoparkında bir tek araba görebiliyordum. Hangi adama ait olduğunu biliyordum çünkü birçok kez yerden yere otostop çekerken kornasını çalarak yanımdan geçmişti. Ona arabasıyla beni hastaneye

10

götürmesi için yalvardım ama reddetti. Ambulansın gelmesini beklemek istiyordu. Çılgına dönmüş, ona vurmak istiyordum, ama kolların ikisini de kımıldatamıyordum. Ona kafa atmak istedim ama kullanacağım adrenalinin beni öldürme ihtimalinin olduğunu farkındaydım.

Kısa bir süre sonra ambulans geldiğinde Daniel de yanında başka bir koruma görevlisiyle ortaya çıktı. Beni kucaklayıp koşar adım tekrar dışarıya çıkardılar. Daniel'in santrale gidip hastaneyi kendisinin aradığını o an anladım.

Tamarin Bay Otel

Çılgın atarak gelen ambulans, ışıkları, otoparkı süpürerek içeri girdi. Otelin önünde U-dönüşü yaptı ve tekrar gitti! Ambulans şoförü zencilerin hastanesindendi. O yüzden Çin otelinin önünde alacak birisini görmeyince, talimatını yanlış aldığını sandı.

Ve ben orada, ümitsiz, giriş kapısına yarı yolda, ambulansın köşeye dönüp kaybolduğunu görüyordum. Islık atmaya çalıştım ama ağzım öylesine kuruyordu ki ses çıkaramadım. Daniel benim ne yapmaya çalıştığımı görünce, elinden geldiğince yüksek bir ıslık attı. Islık, duvardan sekerek yolun sonuna sıçradı.

Ambulans şoförünün herhalde camı açtı ki kırmızı fren ışıkları yandı ve rahatlamam pahasına geri vites taktı. Ambulans, ön koltuğu çıkarılmış ve yerine kamp sedyesi yerleştirilmiş eski bir Renault 4'dü. İşte çocuklar ambulans bu! Endişeli değildim. Beni neyle götürdükleri umurumda değildi.

Şoför ambulandan inmedi bile. Uzandı, kapıyı açtı ve Daniel beni sedyenin üzerine bıraktı. ‘Annen nasıl? Sen nasılsın? Battaniye ister misin? Neyin var?’ yoktu. O sadece şofördü ve sürdü. Anti-toksin alana kadar uyanık kalmam gerektiğini bildiğim için, gözlerimi kapatmamaya çalışıyordum. Hastaneye yetişene kadar sağ kalabilsem.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TANRI'NIN DUASI

Göklerdeki Babamız,
Adın kutsal kılınsın,
Egemenliğin gelsin,
Gökte olduğu gibi yeryüzünde de senin istediğin olsun.
Bugün bize gündelik ekmeğimizi ver,
Bize karşı suç işleyenleri
Bağışladığımız gibi,
Sende bizim suçlarımızı bağışla.
Ayartılmamıza izin verme.
Bizi kötü olandan kurtar.
Çünkü egemenlik, güç ve yücelik
Sonsuzlara dek senindir.

Âmin

(Matta 6:9-13'ten uyarlanmıştır.)

Hastaneye yarı yoldaydık ve Renault bir yokuş tırmanıyordu. Ayaklarım yukarıya havaya doğru kalkıyor, kanımdaki zehirse beynime hücum etmeye başlamıştı. Kar kafalı küçük bir çocuk resmi görmeye başladım. Sonra daha büyük kar kafalı bir çocuk daha gözüme çaktı.

Kafamdaki bu resme bakarken, ‘Aman Tanrım, saçları ağarmış’ diye düşünüyordum ki bir anda kendi kendime baktığımı, hayatımın bir şerit gibi gözümün önünden geçtiğini anladım. Kristal gibi net, gözlerim açıkken, bir video filmi izler gibi hayatıma ait görüntüleri izlemek korkunç bir tecrübeydi benim için. Baktım ve

düşündüm. ‘Daha önce bunu duymuştum, hatta okumuştum. İnsanlar der ki ölmeden az önce hayatları bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçer.’

Düşüncelerim yarıştıyordu. ‘Ölmek için çok gencim. Neden dalmaya gittim? Ne aptalım. Evde kalmalıydım.’ Şimdi, yakında olmasından korktuğum ölümle yüzleşiyordum. Kalp atışlarımı güçbelâ duyuyor, orada yatırken, ‘acaba ölünce ne oluyor? Ölümden sonra bir şey var mı? Ölürsem nereye giderim?’ diye merak ediyordum.

Sonra annemin hayali canlandı gözümde. Sanki yıllar önce söylediği o cümleleri söylüyordu; ‘Ian, hayatta ne yaparsan yap, nereye gidersen git, Tanrı’dan ne kadar uzaklaştığını düşünsen bile hep hatırla; başın dertte ve yardıma muhtaçsan, tüm kalbinle Tanrıya yalvar, o seni duyacaktır. Gerçekten duyup seni bağışlayacaktır.’

Kalbimde, ‘Tanrı’nın varlığına inanıyor muyum? Dua edecek miyim?’ diye düşünüyordum. Nerdeyse sofu bir ateist olacaktım. Hiç kimseye inanmıyordum. Ama yinede, annemin bu hayaliyle yüzleşmişim. Bu ölümcül deneyimden geçerken, aynı anda Yeni Zelanda’da sabahın erken saatlerinde annemin uyandırıldığını bilemezdim.

12

Ian’ın annesi

Tanrı ona kan bürünmüş gözlerimi göstererek, ‘Büyük oğlun Ian ölmek üzere, şimdi onun için dua et’ demişti. O yüzden ben ambulansa ölümle savaşırken aynı anda annem de benim için dua ediyordu.

Tabii ki onun duaları benim ruhumu kurtaramazdı. Beni cennete götüremezdi. Ancak o an dua etmem gerektiğini biliyordum. Lakin ne dua etmem gerektiğini veya kime dua etmem gerektiğini. Hangi allah’a dua edecektim? Buda? Kali? Şiva? Binlerce vardı. Ama yinede ben Buda’yı, Kristina’yı, veya başka bir Allah ya da adam görmemişim. Annemi görmüştüm ve annem de İsa Mesih’in takipçisiydi.

Ne dua edeceğimi düşündüm. Yıllardır dua etmemiştim. ‘Bu durumda ne dua edilir? Ölmek üzereyken yapmam gereken dua nedir?’ Sonra, çocukken annemizin bize öğrettiği ‘Tanrı’nın Duası’nı hatırladım. ‘Göklerdeki Babamız, Adın kutsal kılınsın, Egemenliğin gelsin, Gökte olduğu gibi yeryüzünde de senin istediğin olsun...’ Çocukken

biliyordum – küçük kardeşlerimle yarışırđım her gece onlardan daha çabuk syilemem için.

O, bildiğim tek duaydı. Dua etmeye başladım ama hatırlamıyordum. Sanki beynime sıçrayan zehir, düşünce yeteneğimi vesir almıştı. Aklımı kapatıyordu. Korkunçtu. Zekâma ve zihnime öylesine gvenmiştim ki, şimdi birdenbire üzerime ölüyordu. Akıl boş. Sıfır.

Orada yatırken annemin ‘kafandan değil, kalbinden dua edersin’ dediğini hatırladım ve Tanrı’dan bana dua etmem için yardım istedim. Bu dua, hemen taa derinden, ruhumdan çıkageldi. Dua ettim. ‘Günahlarımızı bağışla’ ve devam ettim. ‘Tanrım, günahlarımızı bağışla istiyorum ama öylesine çok yanlış yaptım ki. Yanlış olduklarını biliyorum çünkü vicdanım yanlış olduğunu söylüyor. Bütün günahlarımızı bağışlayabiliyorsan bunu nasıl yaparsın bilmiyorum – Nasıl bağışlarsın hiçbir fikrim yok ama lütfen günahlarımızı bağışla.’ Gerçekten niyetliydim. Levhamı silip temizlemek, baştan başlamak istiyordum. ‘Tanrım beni bağışla’.

Bunu dua ederken, Dua’nın bir kısmını daha anımsadım. ‘Sana karşı günah işleyenleri bağışla.’ Bu, bana acı ektirenleri bağışlamam gerektiği anlamını taşıyordu. Düşündüm, ‘hoş, kin beslemiyorum. Beni soyan, arkamdan bıçaklayan, hakkımda ktu konuşan yığınla insan var – onları affediyorum.’

13

Sonra, bu soruyu duydum. ‘Seni arabadan iten taksi şoförünü ve seni hastaneye götürmeyen Çinlileri affediyor musun?’ Düşündüm, ‘ şaka yapıyorsun! Onlar için başka planlarım var!’ Ama duanın gerisi gelmiyordu. ıkmazda olduğumu biliyordum. ‘Tamam, onarlı bağışlarım. Sen beni bağışlayabilirsen, ben de onları bağışlayabilirim. Onları bağışlarım. Onlara asla elimi srmem.’ Duanın bir başka kısmı geldi. ‘Senin istediğin olsun.’ Son yirmi yıldır kendi isteğini yapmıştım. ‘Tanrım, senin ne istediğini bilmiyorum bile – ktu şeyler yapmak olmadığını biliyorum ama isteğinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu sınavı geersem, hayatım için isteğini öğrenip onu yapacağım. Buradan çıkarırsam tüm kalbimle seni takip etmek hedefim olacak.’

O zaman anlamamıştım ama o dua, benim kurtuluşumdu. Kafamın içinden değil, kalbimden gelen bir istek. ‘Tanrım, kötülük ve günahlarımdan beni bağışla. Tanrım beni temizle. Bana acı ektirenleri bağışladım. Ve İsa Mesih, isteğini yapacağım – istediğin olsun, seni izleyeceğim. Tanrı’ya ettiğim dua bir günahkârın, bir tvbekârın duasıydı ve o dua bana sonra olanların hepsi için çok önemliydi.

Kalbimi inanılmaz bir huzur kaplamıştı. Sanki korku, geleeğin korkusu üzerimden düşmüştü. Hala ölüyordum, onu biliyordum ama huzurluydum. Yaradanım ile barışmıştım. Biliyordum. İlk kez biliyordum ki Tanrı ile bir bağım vardı ve onu gerçekten duyabiliyordum. Daha önce onu hiç duymamıştım ama şimdi bana konuştuğunu duyabiliyordum. Bana Tanrı’nın duasını başkası söylemiş olamazdı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

SON KURTULUŞ

Tanrı'nın krallığına,
Ancak dar kapıdan girebilirsin.
Cehennem yolu enli,
Kapısı geniştir.
Bu kolayı seçenler içindir.
Oysa yaşama götüren kapı dar,
Yolu da çetindir.
Bu yolu bulanlar azdır.
Matta 7:13.14

Ambulans yoldan hastaneye döndü. Nihayet başardım! Şoför beni tekerlekli sandalyeye kaldırıp acil servise koştu. Hemşire tansiyonumu ölçmeye başladı.

Oturduğum yerden hemşireyi izlerken önce ölçüte baktı sonra ona vurdu. ‘Bu ne biçim hastane’ diye düşündüm. İkinci dünya savaşından kalma, İngiliz tarafından terk edilip Creole’li insanlara verilmiş, eski, askeri bir hastaneydi. 1945 yılında inşa edilmiş ve o gün bugündür az bakım yapılmış gibi görünüyordu. Pis ve yıpranmıştı ama ben yine de oradaydım.

Hemşire ölçüte bir daha vurdu ve makinede bir sorun olmadığını anladım. Sorun, benim kalp atışlarımın kaydedecek kadar güçlü olmamasıydı. Ölçütü söküp çıkardı ve dolapta daha yenisini bulmaya çalıştı. Bir tane bulup çıkardı, pat diye taktı, açtı ve pompalamaya başladı. Önce bana, sonra makineye baktı. Gözlerim açıktı ama onun neden açık olduklarını merak ettiğini biliyordum. Bu tansiyonla gözlerimin açık olmaması lazımdı. Umutsuzca hayata tutunuyordum. Değerimce tutunuyordum. Sağ kalmak için tüm gücümle savaşıyordum.

1994’de Ian hastanenin önünde

15

Ambulans şoförü durumun farkında, endişeyle tansiyon aletini kolumdan söküp koşar adım beni doktorların yanına götürdü. Kafalar sokulu yarı uykuda iki Hintli doktor oturuyordu. Bir tanesi Fransızca ‘Adın ne? Nerede oturuyorsun? Kaç yaşındasın?’ diye sordu. Daha yaşlı olan doktora baktım. Saçları biraz ağarmıştı. ‘Onda yılların tecrübesi var. Belki bana nasıl yardım edeceğini bilir’ diye düşünüp bekledim.

Genç doktor konuşmayı bırakıp yukarı baktı. Zahmet edip ona bakmadım ama yaşlı adamın başını kaldırmasını bekledim. Baktı. Konuşacak gücüm kaldı mı emin değildim. Toplayabildiğim en ağır bakışla gözlerine kilitlendim, ‘Ölmek üzereyim. Hemen anti-toksin’e ihtiyacım var’ diye fisıldadım. O kımıldamadı. Ben gözlerimi ondan ayırmadan o da sadece dik dik, geri içlerine baktı.

Hemşire bir parça kâğıtla içeriye geldi. Yaşlı doktor önce kâğıda, sonra bana bakıp sıçradı. Bezginlik içinde buruşturduğunu gördüm. Ambulans şoförünü itip sandalyeyi kaptı ve beni koridorun sonuna koştu. Bir şeyler bağırdığını duyuyordum ama sesler bana boğuk geliyordu. Duyularım sönmeye başlamıştı.

Doktor, şişe ve tıp malzemeleri ile dolu olan bir odaya koştu. Anında etrafımı, hemşireler, doktorlar ve hademeler sardı. Nihayet bir şeyler oluyordu. Hemşirenin biri kolumu çevirerek serum iğnesi taktı. Doktor, yüzüme çok yakın bir mesafede, ‘Beni duyabiliyor musun bilmiyorum oğlum ama hayatını kurtarmaya çalışacağız. Gözlerini

açık tut... Hadi oğlum savaş şu zehirle. Uyanık kalmaya çalış. Sana dehidrasyon için dekstroz veriyoruz' dedi. Oxford İngilizcesiyle doktor hemşirelere 'zehri önlemek için Anti-toksin' diyordu. Hemşirenin biri bir taraftan, biri öteki taraftan iğne sokuyorlardı. Onları hissetmiyordum fakat ne yaptıklarını görebiliyordum. Başka bir hemşire ayaklarımın yanına çöküp elinden geldiğince hızla elime vuruyordu. Önce 'bu ne yapıyor?' diye düşündüm ama umurumda değildi. İğneleri sokun işte!

Arkamda bir hemşire at şiringası gibi kocaman bir şiringa dolduruyordu. Havasını aldı. Koluma sokmaya başladı. Koluma sokmaya çalıştı ama damar bulamıyordu. Derimi kaldırıp iğneyi yerleştirdi ve sıvıyı vermeye başladı. Damarım küçük bir balon gibi şişti. Hemşirenin heyecanını görebiliyordum çünkü iğne damarın içinde öylesine sallanıyordu ki damarım yırtılacak gibiydi.

O iğneyi bırakıp birinin uzattığı başka bir iğneyi denedi. Yine damar şişti. Hemşire doktora 'başka mı? Diye sordu. Doktor başını salladı ve o bir daha denedi. Hemşire sıvıyı masajla yaymaya çalıştı ama damar, başparmağının altından kayıyordu. Anti-toksini kana karıştıramıyordu. Olmuyordu işte.

Besbelli ki kalbim yeterince kan pompalamıyordu. Damarlarım çöküyordu. Veteriner fen bilimi mezunuydum. O yüzden temel fizyoloji ve anatomiye anlıyordum. Neler olduğunu anlıyor ama bir şey yapamıyordum. Komatoz durumuna düşmek üzere olduğumu anlıyordum.

Tamamen felç olmuşum ve kalbim neredeyse atmıyordu. İğnelere bakarken gittikçe uzaklaştığımı hissediyordum. Artık kendimi ifade edemiyor, bir şey söyleyemiyordum ama hala etrafımda ve hakkımda söylenenleri duyabiliyordum.

Beni sokan şeyin Kutu Denizanası veya Denizanası olduğunu bilmiyordum. Kutu Denizanasının salgıladığı, insanca bilinen ikinci ölümcül zehirdir. Sadece Darwin'de son yirmi yılda bir kez sokulup ölen 60'a yakın insan vardır. Darwin'deki sahillere, yılın altı ayı yüzmeye gidenler suya girmesin diye çapraz kafatası levhası koyuyorlar. Beni beş kez

16

öldürebilecek kadar toksin vardı bedenimde. Genelde, insan sokulduğu andan itibaren onbeş dakika içerisinde ölüyor. Hâlbuki bendeki yaralar sadece kaslarda değil, damarlarımdan da geçiyordu.

Doktor bana korkmamamı söylüyordu ama ben onun gözlerindeki paranoyayı görebiliyordum. Serumla yatağa aktarılmıştım. Damarlarıma verdikleri serumla bedenime tekrar sıvı dolmaya başladı ve alnım terliyordu. Doktor yüzümü silerken bir an yanımdan ayrıldı. Orada çaresiz yatarken terin sızılıp gözlerime aktığını hissediyordum ve görüntüm puslanmaya başlamıştı.

Gözlerimi açık tutmam gerektiğini biliyordum. Doktorun gelip yüzümü silmesini istiyordum ama geri gelmedi. Konuşmaya çalıştım ama dudaklarım oynamıyordu. Başımı eğmeye çalıştım ama başım kımıldamıyordu. Birazını göz kapaklarımla fiskeledim. Sürekli göz kapaklarımı sıkmaya başladım. Biraz işe yaramıştı. Aniden içimi çektim. İçim ferahlamıştı sanki. Biliyordum. Bir şeyler olmuştu sanki.

17
ALTINCI BÖLÜM

KARANLIK

Dünyaya ışık geldi,
Ama insanlar ışık yerine karanlığı sevdiler.
Çünkü yaptıkları işler kötüydü.
-Yuhanna 3:19

Çoğu... Dışarıdaki karanlığa atılacak,
Orada ağlayış ve diş gıcirtısı olacak
—Matta 3;19

Bir azatlık vardı biliyorum, sağ kalma savaşı bitmişti. Bir yere gittiğimi biliyordum. Gözlerimi kapatıp uykuya dalar gibi değildi. Gerçekten bir yere gittiğimi biliyordum. Hastanede geçen önceki 20 dakika dalgalandığımı hissediyordum ama gözlerimi kapattığımda artık dalgalanmıyordum.- Gitmiştim.

İncil, Vaiz’de diyor ki bir insan öldüğünde ruhu, onu veren Tanrı’ya geri döner, bedeni de geldiği yere, toprağa. Pekâlâ, ruhumun ayrıldığını biliyordum. Bir yerlere gitmiştim, ama buna rağmen öldüğümü bilmiyordum.

Kocaman, geniş ve derin, zifiri karanlık bir salona gelmiş gibiydim. Ayakta duruyordum. Sanki başkasının evinde, kötü bir rüyadan uyanmış gibi herkesin nereye gittiği şaşkınlığı içindeydim. Elektrik düğmesi arıyor ama bir türlü bulamıyordum. Doktorun neden ışıkları söndürdüğünü merak ettim. Bir şeylere dokunmaya çalıştım. Duvar lambasına uzandım ama bulamıyordum. Sonra yatağımı bulamadığımı fark ettim. Dolanıyordum ama hiçbir şeye çarpmıyordum. Elle dokunulur hiçbir şey bulamıyordum.

Nerede olduğumu görmek için kendimi zorlayıp – bu yeni ortama alışmaya çalıştım. Öylesine karanlıktı ki, yüzümün önünde elimi bile göremiyordum ve keskin bir soğuk vardı. Ne kadar görebildiğimi anlamak için elimi kaldırdım. Yüzümün olması gereken yere elimi götürdüm. Elim içinden geçti. Çok korkunç bir tecrübeydi. Orada o an, öylesine dururken kendim, Ian McCormack olduğumu biliyordum ama fiziksel bedenim yoktu. Bedenimin var olduğu hissi vardı ama dokunamıyordum. Ruhi bir varlıktım ve fiziksel bedenim ölmüştü. Ama gayet sağdım ve kollarım, bacaklarım ve başımın varlığından ziyadesiyle farkındaydım. Yalnız onlara artık dokunamıyordum. Tanrı ruhtur. Görülmez, ruhi bir varlıktır ve biz onun imajıyla yaratıldık.

‘Aman Tanrım, ben neredeyim?’ diye düşündüm. Karanlıkta öylece dururken, korkunç, soğuk bir dehşetin üzerime çöktüğünü hissettim. Karanlıkta, ıssız bir sokakta yürümüşsünüzdür belki, ya da tek başına karanlıkta eve gelip birisinin sizi izlediğini hissetmişsinizdir. Hiç öyle hissettiniz mi? Eh ben, karanlığın içinde iblisin sessizce sokulduğunu hissetmeye başladım. Karanlık istilacıydı sanki. İzlediğimi biliyordum. Ürkütücü bir şey etrafımdaki havaya hâkimdi.

Yavaş yavaş etrafımda benimle aynı durumda olan başka insanların dolandığının farkına vardım. Yüksek seste hiçbir şey söylemeden, düşüncelerime cevap vermeye başladılar. Karanlığın içinden bir ses bana, ‘Kapa çeneni!’ diye haykırdığını duydum.

18

Ondan geri adım atarken bir başkası, ‘burada olmayı hak ediyorsun!’ diye haykırdı. Kollarım kendimi korumak için kalkarken, ‘ben neredeyim?’ diye düşündüm ve üçüncü bir ses, ‘Cehennemdesin. Şimdi sus’ diye bağırdı. Dehşete düşmüştüm. Kımıldamaya, nefes almaya, konuşmaya korkuyordum. Burayı gerçekten hak ettiğimi fark ettim.

İnsanlar bazen kafalarında cehennemin acayip bir resmini çizip, eğlence zamanı olduğunu düşünürler. Bende öyle düşünüyordum. Dünyada yapmaman gereken her şeyi, cehennemde rahatça yapabileceğini sanıyordum. Gerçeklerden ne kadar uzak. Bulduğum yer ömrümde gördüğüm en korkunç yerd. Oradaki insanlar, günahkâr kalplerinin yapmak istediği hiçbir şey yapamıyordu. Hiçbir şey yapamıyorlardı. Ve övünmek de yok. Hüküm gününün geldiğini bildiğin zaman artık konuşacak bir şey yok.

Orada zamanın hiçbir önemi yok. Oradaki insanlar saatin kaç olduğunu bilemiyorlardı. Orada geçirdikleri zamanın on dakika mı, on yıl mı, hatta onbin yıl mı bilemiyorlardı. Zamanla hiçbir ilişkileri yoktu. Çok korkunç bir yerdi. İncil, iki krallıktan söz ediyor. Şeytanın hükmettiği karanlığın krallığı ve ışığın krallığı. Yahudanın mektubunda karanlığın yeri aslında ‘Tanrı’ya itaat etmeyen melekler için hazırlanmıştı. İnsanlar için değil, asla’ diye belirtiliyor. Bulduğum en korkunç, en dehşet verici yerdi. Düşmanımın bile cehenneme gitmesini dilemem.

Oradan nasıl çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Cehennemden nasıl çıkabilirsin? Ama zaten dua etmiştim ve oraya neden gittiğimi merak ediyordum. Çünkü ölmeyen hemen önce dua edip, Tanrı’dan, günahlarımı affetmesini istemiştim. Ağlıyor, Tanrı’ya feryat ediyordum. ‘Neden buradayım? Affına sığındım, neden buradayım? Kalbimi sana çevirdim, neden buradayım?’

Birden göz alıcı bir ışık üzerime parlayıp adeta beni karanlığın içinden çekip aldı. İncil’de Yeşaya’nın kitabında diyor ki – muazzam bir ışık, karanlığın içinde ölümün gölgesinde yürüyenlerin üzerine parladı ve ayaklarına huzurun ve doğruluğun yolunu gösterdi. Orada dururken üzerimdeki karanlığı, şaşırtıcı bir ışık delip yüzüme yansıdı. Işık beni sarmaya başladı ve bir hafiflik hissettim. Yerden kesilip bu muazzam beyaz ışığın içinde yükselmeye başladım, bir toz zerresinin güneş ışığına takıldığı gibi.

Çünkü, ‘Işık karanlıktan parlayacak’ diyen Tanrı, İsa Mesih’in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı, bize vermek için yüreklerimizi aydınlattı.
Korintliler 2: 4.6

Yukarıya bakarken kocaman, dairesel bir açıklığın içine çekildiğimi görebiliyordum – bir tünel. Tekrar karanlığa düşme korkusuyla arkama bakmak istemiyordum. O karanlığın içinden çıkmış olmaktan çok mutluydum. Tünele girer girmez ışığın kaynağının taa tünelin sonundan yayıldığını görüyordum. Nefes kesiciydi. Sanki Evren’in merkezi, tüm ışığın ve gücün kaynağıydı. Güneşten daha göz alıcı, herhangi bir elmadan daha parlak, lazer ışığından daha muhteşemdi. Yine de taa içine bakılabiliyordu.

Ona bakarken beni gerçekten cezp etmiş, bir güve’nin ateşin huzuruna çekildiği gibi beni çekiyordu. Şaşırtıcı bir hızla havada tünelin sonuna doğru çekiliyordum – ışığın kaynağına doğru.

Havada nakledilirken, kaynağın üzerinden peş peşe kopup tünelin üstünden üzerime doğru gelen kalın şiddetli ışık dalgaları görüyordum. İlk ışık dalgası inanılmaz bir sıcaklık ve rahatlık verdi. Sanki ışık sadece doğal madde değil de duygu yayan ‘Canlı Işık’tı. Işık içime işleyip beni sevgi ve kabul hissiyle doldurdu.

Yarı yolda bir dalga ışık daha içime geçti. Bu ışık tam anlamıyla eksiksiz huzur verdi. Senelerce ‘iç huzur’ aramıştım. Ama çabucak geçen anlarda bulabilmişim ancak. Okulda, Keats’ten Shakespeare’a kadar okumuştum huzur bulmak için. İçkiyi denedim. Kadın ilişkileri denedim. Uyuşturucu denedim. Düşünebildiğim her şeyi denedim hayatımda huzur ve gönül hoşluğu bulabilmek için ama hiçbir zaman bulamadım. Ama şimdi başımın üstünden, ayak tabanlarıma kadar, tepeden tırnağa huzurla doluyordum.

Karanlıkta yüzümün önünde ellerimi göremiyordum ama şimdi hayretle baktığımda kolum ve elim oradaydı – ve direkt olarak içlerinden görebiliyordum. Ruh gibi şeffaftım. Yalnız bedenim, tünelin sonundan üzerime yansıyan aynı aydınlıkla doluydu. Işık doluydum sanki.

Tünelin sonuna doğru yaklaşırken, temel kaynaktan bir dalga daha koştu. Bu dalga bana vurdu ve vurduğu anda benliğimi bütünüyle bir sevinç kapladı. Öylesine heyecan vericiydi ki görmek üzere olduğum her neyse ömrümde yaşadığım en müthiş tecrübe olacağını biliyordum.

Nereye gittiğimi aklım almıyor, kelimeler gördüklerimi anlatmaya yetmiyordu. Tünelin sonundan çıktım. Işık ve gücün kaynağı huzurunda dimdik ayakta durur gibiydim. Bütün görüntüm bu akıl almaz ışıqla doluydu. Beyaz bir ateşte ya da anlatılamaz parlaklıkta ışıldayan kesik elmadan bir dağa benziyordu. Hemen, aura, sonra görkem olduğunu düşündüm. İsa Mesih’in yüzünü çeviren küçük bir hale veya şeref nuru resimlerini görmüştüm fakat bu görkem tamamen kuşatıyor, eziyor, huşu ilham ediyordu. İsa Mesih, benim şimdi geldiğim yerden bizi kurtarmak için öldü. Ölümünden dirilip

göge cennete yükseldi ve şimdi Baba'nın sağ tarafında yerini almış, ışıkla kuşatılmış, yüceltilmiştir. Onda karanlık yoktur. Görkemın Kralı, huzurun Prensi ;Efendilerin Efendisi, tüm Kralların Kralıdır.

O an gördüğüm benim inancıma göre Tanrı'nın görkemiydi. Tevrat'ta, Hz. Musa, Sina Dağı'na çıkıp Tanrı'nın görkemini görmüştü. İndiği zaman, Tanrı'nın görkemiyle öylesine parlaktı ki, insanların korkmaması için peçe ile örtülmüştü. Tanrı'nın ışığını, Tanrı'nın görkemini görmüştü. Şam yolunda Paul muhteşem bir ışıkla körleşmişti, İsa Mesih görkemiydi. Ve ben şimdi orada duruyor, bu inanılmaz ışık ve görkemi görüyordum.

Orada durduğum sürece birçok soru kalbimde yarışmaya başladı. 'Bu Budist'lerin dediği gibi sadece bir güç mü? Yoksa Karam ya da Ying Yang mı? Bu sadece tabii bir güç veya enerji kaynağı mı, yoksa gerçekten içinde duran birisi mi var?' Hepsini hala sorguluyordum.

Bu düşünceler kafamı kurcalarken, ışığın ortasından bana bir ses konuştu. Akşamın daha erken vaktinde duyduğum aynı sestir bu. Ses dedi ki, 'İan geri dönmek ister misin?' Işığın ortasından birinin olmasını öğrenmek beni sallamıştı ve her kimse adımı da biliyordu. Sanki bu şahıs en derin düşüncelerimi konuşmuşum gibi duyabiliyordu. 'Dönmek – Geri dönmek mi? Nereye?' Ben nerdeyim?' diye düşündüm kendi kendime.

Çabucak arkama baktığımda tünelin tekrar karanlığın içine dağılmaya başladığını gördüm. Hastane yatağında rüya gördüğümü düşünerek gözlerimi kapattım. 'Bu gerçek mi? Gerçekten burada duruyor muyum ben? İan, gerçek hayatta burada mı duruyorum? Gerçek mi bu?' sonra Tanrı tekrar konuştu. 'Geri dönmek ister misin?' 'Bedenimden ayrılmışsam nerede olduğumu bilmiyorum, dönmek isterim' diye yanıtladım. Bu şahsın karşılığı şuydu, 'Geri dönmek istersen İan, yeni bir ışıkla görmelisin.'

'Yeni bir ışıkla görmelisin' kelimelerini duyduğum anda jeton düştü. Bana verilen bir Noel kartını hatırladım, 'İsa Mesih dünyanın ışığıdır' ve 'Tanrı ışıktır ve onda karanlık yoktur' diye yazıyordu. O zamanlar bu cümlelerle meditasyon yapmıştım. Az önce karanlıktan çıkmıştım ve burada tabii ki karanlık yoktu. Işığın İsa Mesih'ten gelebileceğinin farkına vardım ve gerçekten öyleyse – o zaman benim burada ne işim vardı? Burada olmayı hak etmiyordum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SEVGİ DALGALARI

Mesih'in bilgiyi aşan yüce sevgisini yaşamanızı dilerim. O zaman Tanrı'dan gelen hayat dolgunluğu ve güçle dolacaksınız.

- Efesliler 3:19

Yani Tanrı buydu! O ışıktır. Adımı biliyordu. Kalbimde ve aklımdaki gizli düşünceleri biliyordu. 'Tanrı buysa, demek ki hayatım boyunca yaptıklarımı da görebiliyor' diye düşündüm.

Tanrı'nın önünde kendimi tamamen çıplak ve şeffaf hissettim. Başkalarının önünde maske takabilirsin ama Tanrı'nın huzurunda maske takamazsın. Kendimi çözülmüş hissediyor, utanıyordum. 'Bir yanlışlık yapıp yukarı yanlış insanı getirdiler. Burada olmamalıyım. İyi bir insan değilim. Bir kayanın altına sürünmem ya da hak ettiğim karanlığa geri dönmeliyim' diye düşündüm.

Yavaşça geri tünele doğru adım atarken, Tanrı'dan bir dalga ışık yayılıp üzerime doğru geldi. İlk düşüncem bu ışığın beni geri çukura fırlatacağıydı. Ama hayretle bir dalga saf, kayıtsız, şartsız sevgi üzerime aktı. Beklediğim en son şeydi. Hüküm yerine tertemiz, saf sevgiyle yıkanıyordum.

Saf, karıştırılmamış, pak, sınır tanımayan, hak edilmemiş sevgi. İçimi dışımı doldurmaya başladı. Ellerim ve bedenime yayılan tatlı ürpertiyle sersemledim. Düşündüm. 'Belki de Tanrı yaptığım bütün yanlışları bilmiyor.' O yüzden ona karanlığın örtüsüyle yaptığım bütün iğrençlikleri anlatmaya başladım. Ama zaten beni bağışlamış gibi sevgisinin yoğunluğu arttı. Hatta daha sonra Tanrı bana ambulansa bağışlanmayı dilediğim zaman, beni bağışlayıp ruhumu kötülüklerden o zaman arındırdığını gösterdi.

Gittikçe güçlenen sevgiyle kendimi kontrolsüz bir şekilde ağlarken buldum. Öylesine temiz ve saftı ki, hiçbir bağ yoktu. Yıllardır sevildiğimi hissetmemiştim. Sevildiğimi hatırladığım en son zaman annemle babam tarafındandı ve hala evdeydim. Ama dışarıya, büyük engin dünyaya çıkmış, orada pek çok sevgi olmadığını öğrenmiştim.

Sevgi sandığım şeyler görmüştüm. Ama seks sevgi değildi, sadece yakıcıydı. Şehvet, içinde yanan öfkeli ateş gibiydi. Seni içten dışı yakan kontrol dışı bir arzu. Ancak bu sevgi, kalbimi iyileştiriyordu ve bu sevgide insanoglu için inanılmaz umut olduğunu anlamaya başladım. Tanrı'nın merhameti her zaman yargısından geniştir.

Orada dururken, ışık dalgaları durdu ve etrafım tamamen tertemiz, saf ışıkla kaplanmış, içim sevgi dolu öylece duruyordum. Etrafı sessizlik sarmıştı. Öylesine yakındım ki, acaba Tanrı'yı saran ışığın içine bir adım atsam onu yüz yüze görebilir

miyim diye merak ettim. Onunla yüz yüze görüşebilsem gerçeği bilecektim. Yalanları, aldatmaları duymaktan bezmişim. Gerçeği bilmek istiyordum. Gerçeği bulmak için her yere gitmişim. Ama hiç kimse gerçeği söyleyemiyordu. Geçebilsem, Tanrı'yla yüz yüze görüşebilsem gerçeği ve hayatın anlamını bilecektim diye düşündüm. Girebilir miyim? Giremezsin diye bir ses yoktu. O yüzden geçtim. En iyi

22

ayağımı atıp ışığın içine geçtim. Işığın içine geçtiğimde, ışıldayan asılı peçelerden oluşan ışıkların arasına gelmişim sanki. Şaşırtıcı bir parlaklık veren asılı yıldız veya elmaslar gibiydiler. Ve ışığın içinde yürürken en derin yerimi iyileştirmeye devam etti. İçimdeki kırık adamı iyileştiriyordu. Harikulade bir şekilde kırık kalbimi iyileştiriyordu.

Işığın en parlak yerini hedef aldım. Işığın ortasında ayak bileklerine uzanan göz kamaştırıcı bembeyaz cüppeler içinde bir adam duruyordu. Çıplak ayaklarını görebiliyordum. Giysiler insan yapısı değil de ışıkla yapılmış gibiydiler. Gözlerimi kaldırdığım anda bir adam göğsü görüyordum. Kolları hoş geldin dercesine uzalıydı. Yüzüne doğru baktım. Öylesine parlaktı ki, gördüğüm ışığın on katı parlaktı sanki. Güneş, yanında sarı ve soluk kalıyordu. Öylesine aydınlıktı ki yüzünün özelliklerini seçemiyordum ve orada dururken ışığın saflık ve kutsallık yaydığını hissetmeye başladım.

Ona yaklaştıkça korku değil, tam anlamıyla özgürlük hissediyordum. Ondan sadece birkaç ayak ötede dururken, yüzünü saran ışığın içine bakmaya çalıştım ama kenara çekildi ve çekildiği anda bütün ışık onunla beraber çekildi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

KAPI VE KARAR

Ben (İsa Mesih) kapıyım
Bir kimse benim aracılığım
İçeriye girerse kurtulur;
Girer, çıkar ve otlak bulur.
Hırsız ancak çalıp öldürmek ve yok etmek için gelir
Bense insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim
Ben iyi çobanım. İyi çoban koyunları uğruna canını verir.

- Yuhanna 109: -11

İsa Mesih'in hemen arkasında az önce geçtiğim tünele benzer dairesel bir açıklık vardı. İçine bakınca, önüme yepyeni bir dünyanın açıldığını görüyordum. Kendimi cennetin kenarında duruyor gibi hissedip sonsuzluğa anlık bakış atıyordum.

Tamamen dokunulmamıştı. Yemyeşil kırlar ve çayırlar önüme serilmişti. Çimler, Tanrı'nın huzurunda gördüğüm ışık ve hayatın aynısını yansıtıyordu. Bitkilerde hastalık yoktu. Çimin üzerine bassam tekrar hayat sıçrayacak gibiydi.

Çayırın ortasında, iki tarafı ağaçlarla donanmış duru bir ırmağın peyzajın içinden süzüldüğünü görüyordum. Sağımda, geride dağlar ve masmavi bir gökyüzü vardı. Solumda yuvarlanan yemyeşil tepeler ve çiçekler, zarif renkler saçıyordu.

Cennet! Buraya ait olduğumu biliyordum. Kendimi ilk defa doğmuş gibi hissettim o an. Benliğimin her yeri evdeyim diyordu. Ebediyet önümde duruyordu – sadece bir adım ötede. Bu yepyeni dünyaya adım atmaya çalıştığım anda, İsa Mesih tekrar girişin önüne geçti.

İncil der ki İsa Mesih kapıdır ve onun aracılığı ile içeri girersen, girer çıkar, mera bulursun. O hayatın kapısıdır. İsa Mesih yoldur, gerçektir ve hayattır. Onun aracılığı olmadan hiç kimse Baba'ya ulaşamaz. O tek yoldur. Onun

krallığına giden bir tek dar geçiş vardır. Onu azı bulur. Çoğu cehenneme giden ana yolu seçer. İsa Mesih bana bu soruyu sordu, ‘İan artık gördün, geri dönmek ister misin?’ Düşündüm; ‘Dönmek mi? Tabii ki hayır. Neden geri dönmek isteyim ki? Neden acı ve nefrete geri dönmek isteyim ki? Hayır, dönmemi gerektirecek bir şey yok. Karım veya çocuklarım yok. Beni gerçekten seven biri yok. Olduğum gibi, beni seven ilk insansın. Ebediyen senin huzurunda kalmak istiyorum. Öne doğru cennete girmeyi arzu ediyorum.’

Kımıldamadı. O yüzden son bir kez ‘Hoşça kal zalim dünya ben artık yokum!’ demek için geriye baktım. Baktığım anda, net bir görüntüyle tünelin tam önümde annem duruyordu. Onu gördüğüm anda hatamı anladım, beni seven birisi

24

vardı – sevgili annem. Sadece sevmek değil. Benim için dua edip Tanrı’yı göstermeye de çalıştığını biliyordum. Gurur ve kibir içinde inançlarıyla alay etmiştim. Ama sonuçta haklı çıktı. Tanrı vardı. Cennet ve cehennem vardı.

Cennete girip annemi cehenneme gittiğim düşüncesiyle bırakmanın ne kadar bencil olacağını düşünmeye başladım. Ölüm döşeği duası edip günahlarımdan tövbe ettiğimi ve İsa Mesih’i Efendim ve Kurtarıcı olarak kabul ettiğimden hiçbir fikri olmayacaktı. Morityus’tan sadece kutu içerisinde bir ölü beden ulaşacaktı ona.

O yüzden dedim ki, ‘Tanrım, aslında geri dönmem için sebep bir kişi var o da annem. İnançlarının doğru olduğunu, yaşayan bir Tanrı olduğunu, kapı olduğunu ve İsa Mesih’in o kapı olduğunu ve sadece onun aracılığıyla girebileceğimizi söylemek istiyorum ona.’

Tekrar arkaya baktığımda, arkasında babamı, kardeşlerimi, arkadaşlarımı ve kalabalık bir sürü insan gördüm. Tanrı bana bilmeyen daha birçok insan olduğunu ve onlarla paylaşmadığım sürece hiçbir zaman bilemeyeceklerini gösteriyordu. ‘O insanları sevmiyorum’ diye karşılık verdim ama o, ‘Ben seviyorum ve hepsinin gelip beni bilmesini isterim’ dedi.

Sonra Tanrı dedi ki, ‘Geri dönersen her şeyi yeni bir ışıktaki görmelisin.’ Şimdi her şeye onun gözüyle, onun sevgi ve affedici gözüyle bakmam gerektiğini anlamıştım. Dünyayı onun gördüğü gibi görmeliydim – ebediyetin gözüyle. ‘Tanrım, nasıl döneceğim?’ diye sordum. Bedenime dönmek için tekrar karanlık tünelden mi geçmem gerekiyor? Nasıl dönebilirim? Buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyorum.’ Dedi ki ‘İan eğ başını... Şimdi gözlerinden sıvı sızdığını hisset... Şimdi aç gözlerini ve gör.’

ONUNCU BÖLÜM**GERİ DÖNÜŞ**

Beni ölümden kurtardın;
Ayaklarımı tökezlemekten korudun.
Ve şimdi huzurunda, Ey tanrım
Yaşam ışığında yürüyebiliyorum.

- Mezmurlar (Zebur) 56:13

Anında geri bedenimdeydim. Başım sağa doğru eğik, bir gözüm açıktı. Sağ ayağımı eliyle havada tutarken keskin bir aletle tabanımı dürten genç Hintli bir doktora bakıyordum. Herhangi bir hayat işareti arıyordu. Şu an sağ olduğumun ve ona baktığının farkında bile değildi.

Ne yapmaya çalıştığını merak ettim. Sonra jeton düştü; ‘Öldüğümü sanıyor!’ Aynı anda doktor yaptığını bırakıp başını yüzüme doğru çevirdi. Göz göze geldiğimiz anda yüzünü korku sardı. Hayalet görmüş gibiydi. Kan yüzünden çekilirken çarşaf gibi bembeyaz oldu. Ayakları yerden kesiliyordu.

Bu beni sarsmıştı ve başımı sola eğip o tarafa bakma gücünü vermesi için Tanrı’ya yalvardım. Başımı yavaşça sola çevirirken kapı içinde durup bana hayret ve dehşet içinde bakan hemşireler ve hademeler gördüm. Hiç kimse tek bir kelime söylemedi. Meğer 15–20 dakikadır ölüyüm diye morga hazırlanıyordum. Halsizlik hissedip gözlerimi kapattım ama halen bedenimde olduğumu kontrol etmek için çabucak açtım. Tekrar kaybolup kaybolmayacağımdan emin değildim.

Hala felçtim ve Tanrı'dan yardım diledim. Dua ederken ayaklarımda karıncalanma ve eşlik eden rahat bir sıcaklık hissettim. Ben dua etmeye devam ettim, doktora sadece orada durup başını salladı. Sıcaklık yukarıya bedenime ve kollarıma yayıldı. Tanrı beni iyileştiriyordu! Çok yorgundum. Tekrar gözlerimi kapatıp derin bir uykuya daldım.

Ertesi gün öğleden sonraya kadar uyanmadım. Uyandığımda dışarıda pencereden içeriye bakan arkadaşım Simon'u gördüm. Solgun görünüyor, başını sallıyordu. Sağ olduğuma inanamıyordu. Hastaneye izimi sürmüş, gelirken yanında Yeni-Zelandalı bir arkadaşımı da getirmişti. 'Bayağı zorlu bir gece geçirmişsin ha?' diye sordu bu arkadaş. 'Evet dostum. Tam olarak ne olduğumu bilmiyorum' diye cevap verdim. 'Aslında – Ben ölmüştüm!' demek istemedim. Henüz olanları anlamaya çalışıyordum ve 'Hadi sende lastik odaya – esrarı fazla kaçırдың, kulaklarından çıkıyor!' demelerini istemiyordum.

Hastanenin Penceresi

'Helâ gibi kokuyor burası' dediler. 'Seni buradan çıkarıyoruz. Sana biz bakarız.' Onlara karşı çıktım – hastanede kalmak istiyordum ama pencereden içeri tırmanıp beni kaldırdılar ve dışarıya yürüttüler. Doktor gelip fiziksel olarak onları durdurmaya çalıştı fakat onu ittiler.

Taksi bekliyordu. Simon hala hayalet olduğum korkusuyla benimle taksiye binmek istemiyordu. Beni eve, sahildeki bungalovuma götürüp yatırdılar. Hemen sonra da salona geçip parti yaptılar!

Yorgun, bitkin ve açtım. Tekrar uyudum. Beni korkutan şeyin ne olduğunu görmek için döndüm.

Pencerenin, sineklik ve demir parmaklıkları arasından bana bakan yedi veya sekiz çift göz görüyordum. Açık kırmızı ışıltıları vardı. Yuvarlak gözbebekleri yerine kedigözüne benzer yarıkları vardı. Yarı insan yarı hayvan gibiydiler. ‘Dünya üstüne, onlar da ne?’ diye düşündüm. Onlar benim gözlerime ben de onların gözlerinin içine baktım ve bir fısıltı duydum, ‘Sen bizimsin ve geri geleceğiz.’ ‘Hayır, gelmeyeceksiniz!’ diye haykırdım. El fenerimi kapıp üzerlerine doğru aydınlattım. Hiçbir şey yoktu – ama onları gördüğümü biliyordum!

Çıldırarak üzere olduğumu düşündüm. Zihnimin kırılabileceğini hissettim. Kendimi sakinleştirip çıldırarak üzere olmadığımı ikna etmeliydim. Son 24 saatte öyle çok şey yaşamıştım ki, ‘Tanrım, neler oluyor’ diye sordum.

Sonra, an be an Tanrı bana yaşadıklarımı geçirdi. Beynimin içine kazınmıştı sanki. Sonunda sordum. ‘Bana saldırmak isteyen bu şeyler nedir?’ Cevap verdi, ‘Ian, Tanrı’nın duasını anımsa.’ Tekrar zihnimde hatırlamaya çalıştım ama olmadı ve aniden kalbimden dua, ‘Beni kötü olandan koru’ dizesine kadar yükseldi.

Bunu içtenlikle kalbimden diledim. Sonra Tanrı, ‘Işıkları söndür Ian’ dedi. Cesaretimi toplayıp ışığı kapattım. El fenerim yanık, yatağın ucuna oturdum. Kendimi Star Wars’dan Jedi savaşçısı gibi hissettim. ‘Fenerimi söndürmezsem ömrümün sonuna kadar ışıktayım uyumam gerekecek’ diye düşündüm. Söndürdüm. Hiçbir şey olmadı. Dua işe yaramıştı. Uzanıp uyuya kaldım.

27

ONBİRİNCİ BÖLÜM

BAŞKA BİR IŞIKLA GÖRMEK

Uyanık kalın.
İmanda dimdik durun.
Mert ve güçlü olun.

-1 Korintliler 16:13

Ertesi gün sabah kalkıp kendime kahvaltı hazırladım. Arkadaşlarım sabah sörfünden dönmüş, benle konuşuyorlardı. Söyledikleri şeyler anlatmaya çalıştıkları değildi. Kafam karıştı. Sanki iki farklı mesaj alıyordum. Maskelerinin arkasını görmeye başladım.

Hayatımda ilk kez bir şeyleri yeni bir ışıkla görmeye başlamıştım. Kalplerimin niyeti, söyledikleri ile ters düştüğünü görebiliyordum. Benim için korkunçtu çünkü böyle bir anlayışla nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Odama kaçıp orada kaldım.

O gece yine soğuk ter içinde uyandım. Yakınımda bir şey beni ürkütüyordu. Korkuma rağmen başımı çevirip baktığımda, bir önceki gece gördüğüm şeytanlar

odamda, tülün arkasında bana bakıyorlardı. Ama nedense yaklaşmıyorlardı. Beni korkutabiliyor lakin yaklaşmıyorlardı.

Derin bir huzur vardı içimde. Tanrı'nın ışığını görmüştüm ve o ışığın içinde olduğumu biliyordum. Işık, küçük de olsa içimdeydi. O yüzden onlar giremiyordu. Yine de beni korkutarak geri kazanmaya çalışıyorlardı.

Uzanıp fenerimi kaptım. Yataktan kalkıp ışığı yakmaktan korkuyordum, çünkü bu sefer odamdaydılar. Güçlerini bilmiyordum. Çılgınca ışığı odanın içinde çevirip yataktan fırladım ve ışığın düğmesine yöneldim. Işığın verdiği güvenle yere, dizlerimin üstüne düştüm. Yine beynimle savaşmaya, aklımı korumaya çalıştım. Tanrı'nın duasını tekrarladım ve baştan uyuyakaldım.

Mauritius'tan beni Yeni-Zelanda'ya götürecek uçağın kalkmasına iki gece kalmıştı. Ertesi gece, cama vuran seste uyandım. Bir kız, 'İlan seninle konuşmak istiyorum. Beni içeri al' diyordu. Onu tanıdığım için kötü düşünmedim. Yarı uykuda kapının kilidini açtım. Açtığım anda kapıyı yakaladı ve gözlerini gördüm. Son iki gündür beni ürküten gözlerdi. Kırmızılığın aynısını gördüm. Düzgün bir İngilizceyle konuşmaya başladı. Creole idi ve hiçbir zaman düzgün İngilizce konuşmamıştı. 'İlan bizimle geliyorsun. Seni bir yere götüreceğiz' dedi. Başka ayak seslerinin yanaştığını duydum. Kapıyı çekip kapatmaya çalıştım, ama bu kız doğaüstü güç kazanmış gibiydi ki kapıyı kıpırdatamadım. Sonra anide kalbimden şu kelimeler çıktı, 'Hz. İsa'nın adıyla – Git!'

Göğsünden yumruk almışçasına geri yuvarlandı. Kalkışını izlerken sertçe kapıyı yüzüne çarpıp kilitledim. Titriyordum ama şimdilik emniyetliydim.

En nihayet son gecemdi ve her şeyim toplanmış, gitmeye hazırdım. Sabah 5'te

28

taksi gelecekti. Uyudum ama bu kez de pencereye, cama vuran taş sesleri ile uyandım. Yine o kızdı. Hazırlıklıydım ve tüm kapıları, pencereleri bir küçük pencere dışında kilitlemiştim. 'Bu yaratıklar ne ise beni öldürmeye çalışıyorlar ve bunu yapmak için insanları kullanıyorlar' diye düşündüm. Sıçrayıp pencereyi kapatmak üzereydim ki kocaman siyah bir kol içeriye süzülüp kilide vurdu. Yumuşak bir sesle kız, 'İlan, seninle konuşmak istiyoruz. Dışarı çık' diyordu. Uyur gibi yaptım ve taşlar yine pencereye vurmaya başladı. Bu kez daha yüksek bir sesle 'İlan dışarı çık!' dedi. Sonra daha ağır taşlar camdan girmeye başladı ve şimdi öfkeliydi. 'İlan, dışarı çık!'

Aniden açık pencereye doğru döndüm ve bir mızrağın bana doğru geldiğini gördüm. Fenerimi kaptım ve 'en iyi savunma saldırmaktır' diye düşündüm. Fenerin ışığını Mızrağı atanın gözüne yansıtım. Yine o kızıl renk vardı! Yerimden sıçrayıp değerimce bağırdım. Mızrağı yakalayıp geri ona doğru ittim ve elinden aldım. Pencereden dışarı fırlatıp camı çabucak kapadım.

Hızla fenerin ışığını dışarıdaki üç adam ve bir kadının üzerine yansıtım. Taşlanacak köpek gibi kaçmaya başladılar. Işıktan korkmalarına hayret ediyordum.

Ian'ın uyuduğu bungalovun arka odası

Öylesine rahatsız olmuştum ki geriye kalan geceyi uyanık, taksinin gelmesini beklemekle geçirdim. Sörf arkadaşlarımı uyandırıp taksiyi gidip bulmaları için rica ettim. Seyir dışı bırakılmış buldular. Birisi, radyatörüne çelik çubuklar sokmuştu. Kasabanın tek taksisiydi ve arkadaşım bir sonraki kasabaya gitmek zorunda kaldı bana taksi bulabilmek için.

Arkadaşım geri dönene kadar evimin dışında ellerinde değnekle bekleyen bir grup Creole'li vardı ve şoför yanlarından geçmekten korkuyordu. Meğerse mucizevî iyileşmem, kasabada bayağı olay olmuştu. Kasabalı, benim ölmüş olmam gerektiğini biliyordu ve boş inançlı insanlar olduğu için beni hayalet veya daha kötü bir şey sanıyorlardı. Düşmanlarımı sakınıp havaalanından Yeni Zelanda'ya, Avusturya üzerinden gidecek uçağa bindim.

Perge'de, orada yaşayan küçük kardeşimle buluştum. Ne gördüğümü ona söylemeye çalıştım. Şaşkındı ve inanamıyordu. Geceyi onun odasında geçirdim çünkü o, Yeni Zelanda'ya dönmek üzere ayrılmıştı ve gece yarısı beyaz-gözlü iblislerin saldırısıyla uyandım. Fırtına gibi odadan çıktım ve şöminenin içinde oturan küçük bir Buddha gördüm. Ona bakarken Tanrı, bana beyaz-gözlü iblislerin bu idolden çıktığını söyledi. Şaşkındım! Şimdi biliyordum Kolombo'da idollerle tecrübe ettiğim şeyler şeytaniydi.

29

Avusturya'ya seyahatimi kısaltıp hemen Yeni Zelanda'ya dönme kararı aldım.

Auckland, Yeni Zelanda'ya inişe geçen uçakta, Tanrı'ya sordum 'Ben ne oldum?' Walkmanımın kulağında 'men at work' şarkısı çalıyordu. Walkmanımın sesini bastıran bir ses 'Ian, sen yeniden doğmuş bir Hıristiyan oldun!' dedi. Walkmanımı çıkarıp etrafıma baktım başkasının bunu söylemediğinden emin olmak için. Sonra, koyu gözlüklerimi almak için çantama uzandım. Onları taktım ve sağladıkları göreceli inzivayla sessizce çıldırdım. Bir Hıristiyan! Ben bu muydum? Kim bir Hıristiyan olmak ister ki? Öyle olduğum henüz aklıma yatmamıştı.

Ailem beni havaalanında karşıladı. Evde, annem odamı iki yıl önce olduğu gibi, sörf posterlerimi hala duvarda eski haliyle bırakmıştı. Zaman tüneline girer gibiydim. Eve, sığınağıma gelmişim. O gece uyudum ve beni sarsan bir şeyle gece yarısı uyandım. Şimdiye kadar İsa'nın adı ve Tanrı'nın Duası'nı kullanarak iblislerden kurtulmayı öğrenmişim.

Gitmeleri gerekti, ama yatak odamda, evimde ne işleri vardı? Öfkeliydim! Kalktım ve onları sözlü kırbaçlamaya karar verdim! İşin peşine düştüm! Velilerimi

uyandırdım ama yine de peşlerine düştüm. Yatağımın üzerine oturup, ‘Tanrım – Bu şeylerin beni gece yarısı rahatsız etmelerinden bıktım. Onlardan kurtulmak için ne yapmam lazım?’ dedim. ‘Kutsal Kitap’ı oku’ dedi. ‘sonra da kiliseye gitmemi istersin! Kutsal Kitap’ım yok!’ diye cevap verdim. ‘Babanın Kutsal Kitap’ı var – Git ondan iste.’

İstedim. Başından okumaya başladım. Yaratılış kitabından: ‘Başlangıçta Tanrı Cenneti ve Dünya’yı yarattı. Yer boştu, yeryüzü şekilleri yoktu, engin karanlıklarla kaplıydı. Tanrı’nın Ruhü yerin üzerinde geziniyordu. Tanrı ‘Işık Olsun!’ diye buyurdu. Ve ışık oldu. Tanrı ışığın iyi olduğunu gördü ve onu karanlıktan ayırdı.

Bunu okuduğum zaman ağladım. Üniversiteye gitmiş ve türlü kitaplar incelemiştim ama bana gerçekleri söyleyecek tek kitaba bakmamıştım bile. Geçen altı haftada Yaratılış’tan Vahiy’e kadar okudum. Cennette gördüğüm her şey o kitapta anlatılıyordu!

Vahiy’in birinci bölümünde İsa’nın, beyaz giydiğini, yüzünün güneş gibi parladığını, elinde yedi yıldızı, Alpha ve Omega, ilki ve sonu okudum. Yahuda 8:12’de dünyanın ışığının İsa olduğunu ve ona gelenlerin artık karanlıkta yürümeyeceklerini ve hayat ışığına sahip olacaklarını okudum. Tanrı’nın Ruhuyla yeniden doğmayı Yahuda, üçüncü bölümde okudum. Tanrı’ya günahlarımı çıkarmakla beni bağışladığını ve yanlışlarımdan arındırdığını okudum. Acı ve ağlamanın olmayacağı yeni cennet ve yenedünyayı okudum.

Birisinden şeytan çıkarıldığı zaman, konutu’na geri dönmeye çalıştığını öğrendim. İsa’nın bana, karşılaştığım şeytanlar üzerine yetki verdiğini ve şeytanların idollerde ikamet edebileceklerini öğrendim. Kutsal kitap içimde korku uyandırmıştı.**** Çünkü içinde yazılı gerçeklerin hayat için ne kadar önemli olduğunu farkında değildim.

1982 yılında yaşadığım bu tecrübemden sonra İsa Mesih’e, Efendim ve Kurtarıcı olarak takip ediyorum. İlk başta Yeni Zelanda’da kız kardeşimin çiftliğinde hayatımı düzene sokmakla geçirdim. 1983 ortalarında YWAM’a (misyonu olan gençlik) katıldım ve onlarla birlikte Pasifik Barışadaları’na yelken açıp oradaki insanlara Tanrı’nın sevgisini anlattık. Daha sonra Asya’ya, Güney Asya’ya, Güney Doğu’ya geri dönüp Malysiya’nın ulaşılmamış kabile insanlarına papazlık yaptım. Sarawak

30

ormanlarında ve Kaz Yarımadası’nda çalıştım. Bu süreçte eşim Jane ile tanıştım.

O gün bugündür hem kilisede (şimdi atanmış papazım) hem gezgin konuşmacı olarak dünya çapında birçok ulusu gezerek bu tanıklığı paylaşıyorum. Eşim Jane ile bizim, üç harika çocuğa, Lisa, Michael ve Sarah’ya sahibiz. Arzumuz, Tanrı’nın şaşırtıcı güzel, koşulsuz sevgi ve Rahmeti’ni paylaşmaya devam etmek ve İsa Mesih’in çarmık’ta ölümü ile günahlarımızdan bağışlamamız için tedarik ettiği yolu tanıştığımız herkese bilgi olarak sağlamak.

Ian, Jane ve çocukları

31

ONİKİNCİ BÖLÜM

SENİN İÇİN ŞİMDİ NE?

‘Çünkü Tanrı dünyayı o kadar sevdi ki, biricik Oğlu’nu verdi. Öyle ki, O’na iman edenlerin hiçbiri mahvolmasın, hepsi sonsuz yaşama kavuşsun. Tanrı, Oğlu’nu dünyayı yargılamak için göndermedi, dünya O’nun aracılığıyla kurtulsun diye gönderdi. O’na iman eden yargılanmaz, iman etmeyen ise zaten yargılanmıştır. Tanrı’nın biricik Oğlu’nun adına iman etmemiştir.’

Yuhanna 3: 16-18

Tanrı’nın bize olan sevgisi karşı konulmaz bir şekilde bellidir. Kendi oğlunu, İsa’yı, bizim için ölüp, günahlarımızın bedelini ödesin diye gönderdi. Kutsal kitap diyor ki günahlarımızın cezası ölümdür ve hiçbirimiz günahsız değiliz. Fakat Tanrı’nın armağanı İsa Mesih aracılığı ile sonsuz hayattır (Parlus’tan Romalılar’a mektup 5;8–11). Seçim senindir – kendin için hayatı bir tek sen seçebilirsin!

Tanrı’nın sunduğu hayatı düşünmen için bu kitap sana meydan okumuşsa, İan’ın duası gibi bir dua yapman yardımcı olabilir.

- Günahlarını bağışlaması için Tanrı’ya rica et.
- Kendi hayatında sana yanlış yapanları bağışla.
- Tanrı’dan hayatının Efendisi, İsa Mesih olmasını iste ve onun istekleri doğrultusunda kendini ada.

İsa’yı takip etme kararını almışsan, hem-fikir insanları bulman önemlidir ki sana cesaret verip inancının gelişmesine yardımcı olsunlar. Kendine bir kutsal kitap al ve okumaya başla. – Yuhanna’nın kitabıyla başlaman daha kolay olabilir (Kutsal Kitabın başında ‘İçindekiler’ kısmında sayfayı bulabilirsin). Sana duamız, kapıyı açıp onu içeriye davet ederken, İsa Mesih’in içinde yaşamasıdır. Ve iki ayağını da sağlam bir şekilde sevgiyle ekilmiş olmasından, tüm Hıristiyanlarla birlikte Hz İsa’nın taşkın boyutlardaki sevgisini içine almandır. Uzan ve engin genişliği tecrübe et! Uzunluğunu ölç! Derinliğini araştır! Hayatınızı Tanrı’nın doluluğu ile yaşayın! (Efeslilere mektup 3 – Parlus’a açıklanan sır).

Ian'ın Web Sitesi

Ian ve mevcut konuşma yerleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için,
www.aglimpseofeternity.org web sitesi'ni ziyaret edebilirsiniz.

Kutu Denizanası

Kutu Denizanası hakkında daha fazla bilgi için aşağıdaki web sitelere bakabilirsiniz:

<http://animals.nationalgeographic.com/animals/invertebrates/box-jellyfish.html>

<http://www.outback-australia-travel-secrets.com/box-jellyfish.html>

Kutsal Referanslar

Ian'ın ifadeleri ile İncil'in söyledikleri ile nasıl eşleştiğini, aşağıda verilen İncil pasajlarına bakıp karşılaştırabilirsiniz:

- **Ölüm ve Yargı:** Matta 25:31-46, Pavlus'tan Romalılar'a 2.Mektup 2:6-11, Pavlus'tan Romalılar'a Mektup 14:7-12, Pavlus'tan Korintliler'e 1.Mektup 15:34-44, Pavlus'tan Timoteos'a 2.Mektup 4:1, 0, İbraniler'e Mektup 9:27, Vahiy 20:11-15
- **Günahlarımız İçin İsa Mesih'in Ölümü:** Yuhanna 11:25-26, Pavlus'tan Romalılar'a Mektup 6:9-11, 8:10-11; 31-35, Pavlus'tan Koloseliler'e Mektup 2:13-14, Pavlus'tan Selanikliler'e 1.Mektup 5:10-1, Petrus'un 1.Mektubu 1:3-4
- **Tanrı'nın Yüceltilmiş Oğlu Olan İsa Mesih:** Hezekiel 1:26-28, Luka 9:29, Yuhanna 20:19, Elçilerin İşleri 7:55-56; 9:3-5, Pavlus'tan Selanikliler'e 1.Mektup 4:14, Vahiy 1:13-16
- **Karanlık ve Işık:** Yeşaya 42:6, Matta 8:12; 22:13, Luka 2:32, Yuhanna 1:4-9, Elçilerin İşleri 13:8-11, Pavlus'tan Romalılar'a Mektup 13:12, Pavlus'tan Korintliler'e 2.Mektup 4:6, Pavlus'tan Efesliler'e Mektup 5:8-14, Yuhanna 1:5; 2:8-11, Vahiy 21:23
- **Sonsuz Yaşam:** Mezmurlar(Zebur) 145:13, Vaiz 12:5, Yeşaya 51:11; 60:19-20, Yeremya 31:3, Markos 3:29, Luka 16:9, Yuhanna 3:15; 4:36, Pavlus'tan Romalılar'a Mektup 1:20, Pavlus'tan Efesliler'e Mektup 3:10-11, Pavlus'tan Selanikliler'e 2.Mektup 2:16, Pavlus'tan Timoteos'a 2.Mektup 2:10, İbraniler'e Mektup 5:9; 9:15, Petrus'un 2.Mektubu 1:11, Yahuda'nın Mektubu 21, Vahiy 14:6

- **Cehennem ve Cennet:** Matta 5:11-12; 8:12; 10:15; 18:10; 22:15; 23:15; 34-37, Luka 10:20; 15:7; 16:25; 20:36; 23:43, Yuhanna 14:2, Pavlus'tan Romalılar'a Mektup 8:17, Pavlus'tan Korintliler'e 1.Mektup 15:42-51, Pavlus'tan Korintliler'e 2.Mektup 12:2-4, Pavlus'tan Selanikliler'e 2.Mektup 1:9, Yahuda'nın Mektubu 6, İbraniler'e Mektup 9:12; 12:22-23, Petrus'un 1.Mektubu 1:4, Petrus'un 2.Mektubu 1:10-11; 2-4; 3:13, Vahiy 7:15; 14:13; 21:2-4; 10-27; 22:3-5,15
- **Tanrı Sevgisi:** Mezmurlar (Zebur) 103:4; 36: 7, Matta 18:10, Yuhanna 15:13, Pavlus'tan Romalılar'a Mektup 5:5-8, Pavlus'tan Galatyalılar'a Mektup 2:20, Pavlus'tan Efesliler'e Mektup 2:4-5; 3:19, Pavlus'tan Selanikliler'e 2.Mektup 2:16, Pavlus'tan Titus'a Mektup 3:4
- **İblisler:** Matta 8:29; 10:1; 12:24-30, Markos 1:23-24; 5:8-9, Luka 8:29; 10:17-18, Pavlus'tan Korintliler'e 1.Mektup 10:20, Pavlus'tan Timoteos'a 1.Mektup 4:1

DR. RICHARD KENT TARAFINDAN DAHA FAZLA KUTSAL KİTAP KORELASYONLARI

Öldüğümüz zaman, ruhun bedenden ayrılması, bir Kutsal Kitap gerçeğidir. Bunun en ünlü örneği Yuhanna 19:30'dadır: İsa şarabı tadınca 'Tamamlandı!' dedi ve ruhunu teslim etti. İsa Mesih'in öldüğü de Yuhanna 19:33'de kaydedilmiştir. Bize 'ruhumuzda canlıyız' diye söyleniyor. Ondan sonra da İsa Mesih Nuh Tufanı'nda hayatını kaybedenlere vaaz etmiştir. (Petrus'un 1.Mektubu 3:19).

Buna ek olarak da bana öyle gözüküyor ki, Antakya ve İconium'daki Yahudiler tarafından taşlandıktan sonra, Paul'un da bir yakın ölüm deneyimi olmuştur. (Elçilerin İşleri 14:19). Yahudiler, Sanhedrin'leri bırakıp İsa Mesih'in takipçisi olduğu için Paul'e çok kızgınlardı. Paul'u öldürdükleri hemen hemen kesindi ve bu da taşlamanın sonucunda gerçekleşmiştir. Paul, kendi yakın ölüm deneyimini 'üçüncü cennete kapılmak' diye tanımlamıştı. (Pavlus'tan Korintliler'e 2.Mektup 12:2).

Son olarak da Dr.Luke, 12 yaşındaki ölü bir kızın ruhunun bedenine dönüp, onun hayata dönmesini tanımlamıştır. Jairus'un ölen kızını diriltmesi için İsa Mesih çağrılmıştır. Bu öykü Luka 8:53-55'te kaydedilmiştir: Kız'ın öldüğünü bildikleri için İsa'yla alay ettiler. Onları dışarıya attırdı ve kızın elini tutarak, 'Kızım, kalk!' diye seslendi. Ruhu yeniden bedenine dönen kız hemen ayağa kalktı. İsa, kıza yemek verilmesini buyurdu. Burada anlatmak istediğim mesaj, küçük kızın ruhu bedenine döndüğünde, hayata dönmüştü. Ben inanıyorum ki bu, any şekilde ruhu bedenine dönen Ian McCormack'in öyküsünün Kutsal Kitap açıklamasıdır.

BU KİTABIN KOPYASINDAN SİPARİŞ VERMEK İÇİN:

Manna Christian Centre
147-149, Streatham High Road
Streatham, London
SW16 6EG
Tel: 020-8769-8588

Email: mannabookshop@btconnect.com

Online alışveriş: www.mannachristiancentre.co.uk

SONSUZLUĞA BİR BAKIŞ

‘Sonsuzluğa Bir Bakış’, bir adamın ölümle karşılaőması ve tüm ayrıntılarını anlatan inanılmaz ve gerçek bir öyküdür.

Mauritius sahillerinde dalış yaparken, beş tane kutu denizanası tarafından sokulan İan McCormack, daha sonra hastanede 15-20 dakika boyunca ölüdü. Bu zaman zarfında cennet ve cehennemi tecrübe edindi.

İşte bu onun öyküsü – hepimiz elbet birgün sorguladığı en derin soruları etkiliyor.

Ian McCormack

Gospel Media
www.gospelmedia.se

Dağıtım:
Manna Christian Centre
www.mannachristiancentre.co.uk

